நோக்கி, ''குழந்தாய்! போதி மரத்தில் எனக்குக் கிடைத்த பிதுர்ராஜ்யத்தையே உனக்கு நான் வழங்கப் பிரியப்படு கிறேன்'' என்று சொன்னார்.

இதன் பின்னர் சாரிபுத்திரனிடம் திரும்பி, ''இவனுக்குத் துறவற தீட்சை செய்து வை'' என்று புத்தர் கட்டளை இட்டார்.

அதன்படி இராகுலனுக்கு, சாரிபுத்திரன் தீட்சை கொடுத்தார் பௌத்த தருமங்களை, அவனுடைய வயதுக்கு ஏற்பப் போதித்தார்.

இராகுலனும், சாரிபுத்திரனுக்குச் சீடனாகி, பௌத்த தருமங்களைப் பயின்று வந்தான்.

தந்தையின் விருப்பம்

புத்தருக்குச் சிற்றன்னை ஒருத்தி இருந்தாள்: அவள் பெயர் மகாபிரஜாபதி; அவள்தான் புத்தரை வளர்த்தவள்.

இவளுக்குச் சொந்த மகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் நந்தன்.

புத்தர் கபிலவாஸ்துவுக்கு வந்த சமயம், நந்தனுக்குத் திருமணம் பேசி நிச்சயிக்கப்பட்டு இருந்தது; அத்துடன் அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டுவதற்குரிய ஏற்பாடு களும் நடந்துகொண்டிருந்தன.

புத்தர் யசோதரையின் அந்தப்புரத்திலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த சமயம், வழியில், நந்தனைச் சந்தித்தார். தாம் கையில் வைத்திருக்கும் திருவோட்டை வாங்கிக் கொள்ளும்படி, நந்தனிடம் அவர் சொன்னார்.

நந்தனும் திருவோட்டைப் பெருமானிடமிருந்து தன் கைகளில் வாங்கிக்கொண்டு, புத்தரைப் பின்தொடர்ந்தான்.

நந்தனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டு இருந்த பெண், கரிய, நீண்ட, பளபளக்கும் தனது கூந்தலை வாரி ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது தனக்கு வரவிருக்கும் கணவனின் இனிய குரலைக் கேட்டு, சாளரத்தைத் திறந்து கொண்டு அவள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

நந்தன் திருவோட்டைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு புத்தருடன் செல்வதைக் கவனித்த அவள் ' காதலரே! விரைவில் திரும்பிவிடுங்கள்'' என்று கூறினாள்.

நந்தன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, புத்தரைப் பின் தொடர்ந்து போனான். அவளோ தனக்கு வரவிருக்கும் கணவன் உருவம் மறையும்வரையில் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு ஏக்கத்துடன் நின்றாள்.

புத்தரும் நந்தனும் பிறரும் நியக்குரோத வனத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதுவரை துறவறத்தை மேற் கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பம் நந்தனுக்கு ஏற்பட வில்லை.

வனத்தை அடைந்ததும் நந்தனுடைய உள்ளத்தில் நிம்மதி ஏற்பட்டது; ஆகவே, அரச போகத்தைத் துறந்து, தானும் துறவற வாழ்வை மேற்கொள்ள நந்தன் விரும்பினான் தனது விருப்பத்தைப் புத்தர் பெருமானிடமும் அவன் தெரிவித்தான்.

கபிலவாஸ்துவுக்குப் புத்தர் வந்த மூன்றாம் நாளன்று, நந்தன் துறவறத்தை மேற்கொண்டான் என்று சில நூல்கள் கூறுகின்றன; சில நூல்கள் இரண்டாம் நாள் அன்று நந்தன் துறவறத்தை மேற்கொண்டான் என்று கூறுகின்றன.

புத்தர் கபிலவாஸ்துவுக்கு வந்த ஏழாம் நாள் அன்று இராகுலன் துறவறத்தை மேற்கொண்டதாகத் தெரிகிறது.

தனக்குப் பின்னர் நாட்டை ஆள வேண்டிய தன் இரண்டாவது புதல்வன் நந்தனும் தன் பேரன் இராகுலனும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு இருக்கும் செய்தியை அறிந்து, சுத்தோதனன் பெரிதும் துயரம் அடைந்தான். ''எனக்குப் பின்னர் இந்த நாட்டை யார் ஆள்வார்கள்? வாழையடி வாழையாகத் தழைத்து ஓங்கிப் பெருக வேண்டிய குலம், சந்ததியின்றி, அழியப் போகிறதே'' என்று ஏங்கி ஏங்கி வருந்தினான்.

பின்னர் புத்தர் தங்கி இருக்கும் இடத்துக்கு விரைந்தான். அவரை அங்கு சந்தித்து ''எனது இரு புதல்வர்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்ட சமயம், எனக்கு வருத்தம் அதிகம்

இருந்தது. எனினும், இராகுலன் இருக்கிறான் என்பதனால், குலம் தழைத்து ஓங்கவும், நாட்டைப் பரிபாலிக்கவும் வழி இருக்கிறது என்று நினைத்து நான் சிறிது ஆறுதலுடன் இருந்தேன். இப்பொழுது இராகுலனும் துறவறத்தை மேற்கொண்டுவிட்டதால், நமது குலம் வாழையடி வாழையாகத் தழைத்து ஓங்க இனி வழியில்லை. ஆகவே, பெற்றோரின் அனுமதியின்றி, பிள்ளைகள் துறவறத்தை மேற்கொள்ளச் சங்கத்தில் அனுமதித்தல் கூடாது. இப்படி ஒரு விதி சங்கத்தில் இருப்பது அவசியம்'' என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

தன் தந்தையின் விருப்பத்துக்குப் பெருமானும் இசைந்தார். ''பெற்றோரின் அனுமதியின்றி, பிள்ளைகளைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்வது கூடாது'' என்பதை ஒரு விதியாகக் கடைப்பிடிக்கும்படி, பிக்குகளுக்குப் புத்தர் யோசனை சொன்னார்.

இதன் பின்னர் சுத்தோதன மன்னன் விடைபெற்றுக் கொண்டு அரண்மனை திரும்பினான்.

பிறகு நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தகுந்த ஒருவனிடம் ஒப்படைக்கச் சுத்தோதன மன்னன் ஏற்பாடு செய்தான். சாக்கிய குலப் பிரமுகர்களைக் கூட்டி, அவர்களின் சம்மதம் பெற்று, புத்தரின் சிற்றப்பா புதல்வன் பத்தியன் என்பவனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பைச் சுத்தோதன மன்னன் ஒப்படைத்தான்.

பிறகு அவனும் துறவற வாழ்வை மேற்கொண்டான்.

காளையரின் துறவுக் கோலம்

கபிலவாஸ்துவுக்கு வந்த புத்தர் பெருமான் தமது ஒழுக்கத்தாலும் உபதேசத்தாலும் மக்களின் மனத்தைக் கவர்ந்தார். அதனால் சாக்கிய குல மக்களிடையே பௌத்த தருமம் பரவத் தொடங்கிற்று. ஆடவரும் பெண்டிரும் இளையோரும் முதியோரும், பிரபுவும் பிச்சைக்காரனும்

வேறுபாடு இன்றி, பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினர்; சிலர் இல்லறத்திலிருந்துகொண்டே, பௌத்த சமய அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினர்; சிலர் ஆர்வ மேலீட்டினால், துறவறத்தை மேற்கொண்டு, பிக்குகளாகவும் பிக்குணிகளாக வும் மாறி, வாழத் தொடங்கினர்.

இதன் பின்னர், புத்தர் கபிலவாஸ்துவிலிருந்து ராஜ கிருகத்துக்குப் புறப்பட்டார். வழியில் இருக்கும் மள்ளர் களின் நாட்டில் அனுரூப்பியா என்னும் ஒரு சிற்றூரில் அப்போது அவர் தங்கினார்.

அது சமயம் சாக்கிய குலத்தில் உதித்த காளையர்கள் பலரும் கோலிய குலத்தில் உதித்த காளையர்கள் பலரும் புத்தர் பெருமான் தங்கியிருக்கும் மாந்தோப்புக்கு வந்து, உப தேசம் பெற்று, பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர்; இவர்களுள் ஆனந்தனும், தேவதத்தனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆனந்தன் என்பவன், புத்தரின் சிறிய தந்தை சுக்கிலோதனன் புதல்வன். இவன் உபதேசம் பெற்ற நாள் தொடங்கி, எப்பொழுதும் புத்தர் பெருமானுடன் கூடவே இருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவன்; புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடையும்பொழுது அருகே இருந்த அணுக்கத் தொண்டன்; புத்தரை உள்ளன்போடு நேசித்தவர்களுள் இவன் முதன்மையானவன்; புத்தரின் வரலாற்றுக் குறிப் புகள் பல, இவன் வாய்மொழி மூலம் கிடைத்தவை; அவை இப்பொழுது சுத்த பிடகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தேவதத்தன் என்பவன் புத்தருடைய அத்தை மகன்; கோலிய மரபில் பிறந்தவன்; யசோதரையின் தம்பி; பௌத்த பிக்குவாகி, பதவி வேட்டையில் நாட்டம்கொண்டு அலைந்தவன். புத்தரைக் கொல்வதற்கு முயன்றவன்; பௌத்த சங்கத்தில் பூசலையும் பிணக்கையும் தோற்று வித்தவன்.*

---

*இவனைச் சில நூல்கள் ஆனந்தனின் சகோதரன் என்றும் புத்தருக்குச் சிறிய தந்தையின் பிள்ளை என்றும் கூறுகின்றன.

இந்த இருவரையும் தவிர்த்து, அன்று பௌத்த சமயத்தைத் தழுவிச் சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்களுள் அனுருத்தன் என்னும் அரச குமாரனும் உபாலி என்னும் நாவிதனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களில் அனுருத்தன் என்பவன் பிற்காலத்தில், தத்துவ நூல் ஆராய்ச்சிகளில் தலை சிறந்து விளங்கினான்; புத்தரைப் போலவே இவனும் முதலில் சுகபோகத்தில் அழுந்திக் கிடந்தவன்; மூன்று அரண்மனைகளில் வசித்தவன்; இசைக் கலையில் பெரிதும் ஈடுபட்டு இருந்தவன்.

உபாலி அரண்மனை நாவிதனாய் இருந்தவன்; தாழ்ந்த குலத்தான் ஒருவனுக்கு, பௌத்த சங்கத்தில் சேரும் வாய்ப்புக் கிட்ட மாட்டாது என்ற எண்ணத்துடன் இருந்து வந்தவன்; பிற்காலத்தில் சிறந்த பிக்குவாக விளங்கியவன். விநய பிடகத்தைத் தொகுப்பதற்கு உதவியவர்களுள் முதன்மையானவன். இவர்கள் அனைவரும் எப்படிப் பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர் என்பது வருமாறு:

மன்னன் சுத்தோதனன் தம்பியருள் அமுதோதனன் என்பவன் ஒருவன். அவனுக்கு மகாநாமன், அனுருத்தன் என்று இரு புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களுள் மகாநாமன் மூத்தவன்; இவன் குடும்ப நிர்வாகத்தைக் கவனித்து வந்தான். இளையவன் போக நுகர்ச்சியில் — அதாவது ஆடல் பாடல்களில் — அழுந்திக் கிடந்தான்.

சாக்கிய குலத்துக் குடும்பங்களில் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்தும், எவனாவது ஒரு ஆண் மகன், பௌத்த பிக்கு ஆகி, பௌத்த சங்கத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டான்; ஆனால் அமுதோதனன் குடும்பத்திலிருந்து எந்த ஆண் மகனும் பிக்கு ஆகவில்லை. இது மகாநாமனுக்குப் பெரிதும் வேதனை அளித்தது.

ஆகவே ஒரு நாள் மகாநாமன், தன் தம்பி அனுருத்தனிடம் சென்றான்; அப்போது அனுருத்தன், ஆடல் பாடல்களை மெய்ம்மறந்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்; மகாநாமன் அவனிடம், "தம்பி! முக்கியமான ஒரு விஷயம்பற்றி உன்னிடம் பேச வந்திருக்கிறேன். பல நாட்களாக இந்த விஷயம்

எனது உள்ளத்தை உறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது; நம் குடும்பத்திலிருந்து யாராவது ஒருவன் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, பௌத்த சங்கத்தில் சேராமல் இருப்பது, நமது குடும்பத்துக்கே பெரிய ஒரு இழுக்காகும். நாம் தாராளமாகத் தானங்கள் செய்கிறோம் என்பது உண்மைதான். ஆனால் தானங்கள் செய்வது மட்டும் போதாது. தருமத்துக்கே முழுதும் ஒருவன் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்வது தான் நம் குடும்பத்துக்குப் பெருமையாய் இருக்கும் உலக முழுதும் தருமம் பரவ நாம் உழைக்க வேண்டும்'' என்று என்று சொன்னான்.

''பிக்குவாக நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?'' என்று அனுருத்தன் அசட்டையாகக் கேட்டான்.

''எனக்கு விருப்பம்தான். ஆயினும் குடும்ப நிர்வாகமும் விவசாய வேலைகளும் என்னைப் பின்னுக்கு இழுக்கின்றன. இவற்றைக் கவனிக்கவே எனக்கு நேரம் சரியாய்விடுகிறது'' என்று பதில் சொன்னான் மகாநாமன்.

''அப்படியானால் நான் பிக்கு ஆக வேண்டும் என்கிறீர்களா?'' என்று கவலையுடன் கேட்டான் அனுருத்தன்.

''ஆம், நான் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். நம் குடும்பத்தில் யாராவது ஒருவன் பிக்குவாகி, அதைப் பெருமைப்படுத்துவது அவசியம் ஆகும். என்னைக் காட்டிலும் குடும்பத்தைப் பெருமைப்படுத்துவதற்கு உரிய வாய்ப்பு உனக்கு மிகுதியாக உண்டு'' என்று கூறினான் மகாநாமன்.

இப்படி அவன் சொன்னதும் அனுருத்தன் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். ''அண்ணா! நான் சுகமாக வளர்க்கப்பட்டவன் என்பதை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். பட்டுப் பட்டாடைகள் அணிந்து, வசதிகள் நிறைந்த மாளிகைகளில் வாழ்ந்தவன் நான். சிப்பந்திகளும் வேலைக்காரர்களும் ஊழியம் புரிய ஒய்யாரமாய் வாழ்ந்த என்னால், எப்படித் துறவறத்தை மேற்கொள்ள முடியும்? மோசமான உணவை உண்ணும்போது எனக்கு வயிறு குமட்டுமே? தரையில் படுக்கவும் கந்தைகள் கட்டிக்கொள்ளவும் என் மனம் ஒருப்படாதே! என் செய்வேன்!'' என்று பரிதவித்தான்,

''அனுருத்தா! அப்படியானால் குடும்ப நிர்வாகப் பொறுப்பை நீ ஏற்றுக்கொள். நான் துறவற வாழ்வை மேற்கொள்கிறேன்'' என்று கூறினான் மகாநாமன்.

''குடும்ப நிர்வாகம் எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? என்னால் சரியாக நிர்வகிக்க இயலாவிடின் என் செய்வது?'' என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் அனுருத்தன்.

''முதலாவது வயல்களை உழ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதன் பின்னர் விதைக்க வேண்டும்; பின்னர் நிலத்துக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்ச வேண்டும்; மிகுந்துள்ள நீரை வடிகாலில் கழிக்க வேண்டும்; களைகளைப் பிடுங்கி எறிய வேண்டும்? ஆடுமாடுகள் வந்து மேய்ந்துவிடாதபடியும் மற்ற விலங்குகள் வயலைப் பாழ்படுத்திவிடாதபடியும் பாதுகாக்க வேண்டும். கதிர் முற்றியதும் அறுவடை செய்ய வேண்டும்; கட்டுகள் கட்டிக் களத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்; பிறகு போர் அடித்து நெல்லைக் குவிக்க வேண்டும். பிறகு தூற்றி, பதரும் தூசும் போக்கி, களஞ்சியத்தில் நெல்லைச் சேர்க்க வேண்டும். இப்படி ஒரு ஆண்டு மட்டும் செய்தால் போதாது; ஆண்டு தோறும் தவறாது இந்தக் காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்தாக வேண்டும்'' என்று ஒன்றும் விடாமல் விவரித்துச் சொன்னான் மகாநாமன்.

இந்த விவரங்களை எல்லாம் கேட்ட அனுருத்தன் வெலவெலத்துப் போனான். ''அண்ணா! தாங்கள் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், குடும்பப் பாரத்தை என்னால் தாங்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது. துறவறத்தை மேற்கொள்ள இயலாத நிலையில், தாயார் என்னைச் செல்லமாக வளர்த்து விட்டாள். இவை இரண்டையும் தவிர்த்து, வேறு வழி ஏதாவது உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதா?'' என்று கேட்டான் அனுருத்தன்.

''இந்த இரண்டு வழிகளைத் தவிர்த்து வேறு வழி எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை'' என்று மகாநாமன் பதில் சொன்னான்.

''அப்படியானால் பெருமானை அணுகி, நான் துறவறத்தை மேற்கொள்கிறேன்'' என்றான் அனுருத்தன்.

மகாநாமன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ''தம்பி! அன்னையின் அனுமதியை முதலில் பெற்றுக்கொள்'' என்று நினைவு படுத்தினான்.

அதன்படி மறுதினம் அனுருத்தன் தம் அன்னையை அணுகி, பிக்குவாக அனுமதி கேட்டான்.

அதற்கு அவள் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை பிறகு பத்தியன் சங்கத்தில் சேர்ந்தால், தன்னையும் சங்கத்தில் சேர அனுமதிக்க வேண்டும் என்று தாயிடம் சொன்னான்.

''அரசன் பத்தியன் சங்கத்தில் சேர்ந்தால், நீயும் சங்கத்தில் சேரலாம்'' என்று அனுருத்தன் அன்னை அனுமதி கொடுத்தாள்.

ஆகவே அனுருத்தன் சென்று அரசன் பத்தியனைச் சந்தித்தான். முறைப்படி வணங்கிவிட்டு, ''அரசே! பௌத்த சங்கத்தில் சேர, நீங்கள் எனக்கு ஒரு பெரும் தடையாய் இருக்கிறீர்கள்'' என்று கூறினான் அனுருத்தன்

''நானா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் அரசன் பத்தியன்.

''தங்களைத் தவிர்த்து வேறு யாரும் தடையாய் இல்லை'' என்று கூறினான்.

ஆச்சரியமுற்ற அரசன், ''நானே சங்கத்தில் சேர்வதில் விருப்பம் உள்ளவன்; அப்படியிருக்கும்போது, பிறரைச் சங்கத்தில் சேர வேண்டாம் என்று நான் தடுப்பதாகச் சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்?'' என்று கேட்டான்.

இப்படி அரசன் சொன்னதும், அனுருத்தன் உவகையோடு, ''அரசே! தாங்கள் சங்கத்தில் சேர்ந்தால், என் அன்னையும் என்னைச் சங்கத்தில் சேர அனுமதிப்பாள்'' என்று சொன்னான்.

''அப்படியானால் ஏழு வருடங்கள்வரை பொறுத்திரு. பிறகு நாம் இருவரும் சங்கத்தில் சேரலாம்'' என்றான் அரசன் பத்தியன்.

''அப்படிப் பொறுத்து இருக்க முடியாது'' என்று சொன்னான் அனுருத்தன்.

''ஏழு நாட்களாவது பொறுத்திரு'' என்றான் அரசன்.

அதற்கும் அனுருத்தன் சம்மதிக்கவில்லை.

அதனுல் ஆட்சிப் பொறுப்பை. தன் புதல்வர்களிடம் அன்றே ஒப்படைத்தான் அரசன் பத்தியன். அனுருத்தனையும் அழைத்துக்கொண்டு, புத்தர் பெருமானிடம் போனுன். ஆனந்தன், பக்கு, சிம்பிலன், தேவதத்தன் ஆகியவர்களையும் நாவிதன் உபாலியையும் அழைத்துக்கொண்டு போனுன்.

எல்லாரும் பகவான் தங்கி இருக்கும் அனுரூப்பியா என்னும் சிற்றூரை நாடிப் போனுர்கள். வழியில் வந்த ஒரு மாந்தோப்பில் தங்கி, பட்டுப் பட்டாடைகளைக் களைந்து நாவிதனிடம் கொடுத்து வைத்துக்கொள்ளும்படி சொன்னுர்கள்.

நாவிதன் உபாலியும் சம்மதித்து வாங்கிக்கொண்டான். ஆனுல் அவனுடைய உள்ளத்தில் வேறு ஒரு எண்ணம் உதித்தது. "இந்த உயர்ந்த பட்டாடைகளை எல்லாம் ஊருக்குள் எடுத்துக் செல்வேனுயின், தீய வழியில் இவற்றை நான் திருடி வந்ததாகக் கருதி, சாக்கியர்கள் என்னைக் கொன்றுவிடுவார்கள். ஆகவே, ஊருக்குள் திரும்பாது இளவரசர்களுடன் செல்வதே உசிதம்" என்று கருதினுன்.

அதன்படி அவன் வேகமாகச் சென்று இளவரசர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

எல்லாரும் சேர்ந்து சென்று, அனுரூப்பியாவில் மாந்தோப்பில் தங்கி இருக்கும் புத்தர் பெருமானைச் தரிசித்தார்கள். தங்களைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

பெருமானும் இசைந்தார்.

முதலில் நாவிதனுக்குத் தீட்சை செய்விக்கும்படியும், அதனுல் உயர்குலத்தோர் என்ற அகந்தை தங்களைவிட்டு அகல வழி பிறக்கும் என்றும் அரசகுமாரர்கள் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

அரச குமாரர்களின் விருப்பப்படி உபாலி, முதலில் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டான்; பிறகு மற்றவர்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள்.

எழுவரும் ஒரே நாளில் சங்கத்தில் சேர்ந்தபோதிலும், ஒவ்வொருவரும் முன்னேற்றத்தில், தனித் தனி நிலையில் நின்றார்கள். தேவதத்தன் மாறுபட்ட நிலையில் நின்றான்.

* * *

இங்கு ஒரு உண்மையை நாம் நினைவுப்படுத்திக்கொள்வது பயனுடையதாய் இருக்கும். பௌத்த சமயக் கொள்கைப் படி, ஞானம் பெறுவதோ அல்லது நிர்வாண நிலையை அடைவதோ, திடும் என ஏற்பட முடியாது; படிப்படியாக முன்னேறிச் சென்றுதான் ஒருவன் மேலான கதியை அடைய முடியுமே யன்றி, அதாவது தருமத்தைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் மேலான கதியை அடைய முடியுமே யன்றி, பக்தியினாலோ அல்லது ஆண்டவன் அருளினாலோ ஒருவன் மேலான கதியை உடனடியாக அடைந்துவிட முடியாது.

பெரியவர்களாய் இருப்போர், புத்தராய் அவதாரம் செய்தோர், கடைத்தேறுவதற்குரிய வழியை மட்டும்தான் காட்ட முடியுமே யன்றி, பிறரை அவர்களால் தாமே கடைத் தேற்ற முடியாது.

நிர்வாண நிலையை அடைவதற்குப் பௌத்த சமயத்தில் எட்டு நிலைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு நிலையையும் கடந்துதான், ஒருவன் எட்டாவது நிலையை அடைய முடியுமே யன்றி, முதல் நிலையில் இருப்பவன், எட்டாவது நிலைக்கு ஒரே படியாகத் தாவி, நற்கதியை அடைந்துவிட முடியாது.

அதனால்தான், ஒரே சமயத்தில் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்தபோதிலும், ஆனந்தன், அனுருத்தன், உபாலி முதலானோர் தத்தம் தகுதிகளுக்கு ஏற்ப, முன்னேற்ற நிலையை அடைந்தார்கள் என்று பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

மகா கசியபர்

கபிலவாஸ்துவிலிருந்து புறப்பட்ட புத்தர் பெருமான் பல ஊர்களையும் கடந்து, நாலந்தை நகரை அடைந்தார் பிறகு அங்கிருந்து ராஜகிருகத்துக்கு அவர் சென்றுகொண்

டிருந்தார். இராஜகிருகத்தைச் சுற்றி இருக்கும் குன்றுகள் காட்சி அளித்தன.

நாலந்தையைக் கடந்து சிறிது தூரம் சென்றதும், வழியில் ஒதுக்குப்புறமாக ஒரு கோயில் இருப்பதைப் பார்த்து, தியானம் செய்யும் பொருட்டுப் புத்தர் பெருமான் அங்கே சென்றார்.

அங்குதான் மகா கசியபர் என்னும் பிராமணரைப் பகவான் புத்தர் சந்தித்தார்.

பௌத்த சமயத்தில் இவருக்குப் பெரு மதிப்பு உண்டு. புத்தர் பெருமான் பரிநிர்வாணம் அடைந்த பின்னர், முதல் பௌத்த சங்கத்தைக் கூட்டி, பெருமானின் அறவுரைகளை நூல்களாகத் தொகுத்து, ஒழுங்குபடுத்திய பெருமை இவருக்கு உண்டு.

இவர் வேறு; உருவேலா வனத்துக் கசியபர்கள் வேறு.

இவருடைய வாழ்க்கை அசாதாரண சம்பவங்கள் நிறைந்தது. இவரைச் சிலர் பிராமண குலத்தவர் என்கிறார்கள்; சிலர் இவரை வேறு குலத்தவர் என்று கூறுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக, பிற்காலத்தில் பௌத்த சங்கத்தில் வாதப் பிரதிவாதங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

வாலிபப் பருவத்திலிருந்தே இவருக்கு இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு ஏற்படவில்லை; துறவற வாழ்வே தூய வாழ்வு என்ற எண்ணம் தொடக்கத்திலிருந்தே இவருக்கு அழுத்தமாக இருந்தது. பிரமத்தை அடைவதற்கு, இல்லறம் ஒரு தடை என்பது இவருடைய கருத்து. எனவே, திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பமே இவருடைய உள்ளத்தில் உதிக்கவில்லை.

ஆனால், இவருடைய அன்னை இதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. தன் மைந்தனுடைய மனத்தை எப்படியோ திருத்தி, பத்திரை என்னும் கன்னிப் பெண் ஒருத்தியை, மகா கசியபருக்கு மணம் முடித்து வைத்துவிட்டாள்.

கசியபரைக் கலியாணம் செய்துகொண்ட கன்னிப் பெண் பத்திரையும் துறவு மனப்பாங்கு கொண்டவள்; முதல் இரவு அன்றே ஒருவர் மனப்பாங்கை ஒருவர் புரிந்து

கொண்டனர். கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்வது இல்லை என்று முடிவு செய்துகொண்டு, இருவருக்கும் இடையில், படுக்கையில் மலர்களைக் கொண்டு ஒரு எல்லைக் கோட்டை அமைத்துக்கொண்டு, வாழ்ந்து வந்தனர்.

சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர், மகாகசியபரின் தாய் காலமாகிவிட்டாள். பிறகு முண்டனம் செய்துகொண்டு, இருவரும் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டனர். சேர்ந்து வழி நெடுகச் சென்றுகொண்டிருந்த அவர்கள், சந்திப்பு ஒன்று குறுக்கிட்டதும், தனித் தனியே பிரிந்துவிட்டனர்.

இப்படிப் பிரிந்து வந்த கசியபர், கோயில் அருகே தியானத்தில் இருக்கும் புத்தரைப் பார்த்தார். தனக்கு ஆசானாக இருக்க அருகதை உடையவர் என்று கருதி, அவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து, தன்னைச் சீடனாக அங்கீகரிக்குமாறு வேண்டினார்.

பெருமானும் அவரைத் தம் சீடனாக அங்கீகரித்துக் கொண்டார்.

மகாகசியபர் தவத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் மேம்பட்டவராய் இருந்தும், தற்பெருமை என்னும் மாசு அவரைவிட்டு அகலவில்லை. தம்மைக் காட்டிலும் ஒழுக்கத்திலும் தவத்திலும் குறைவுபட்டு இருப்பவர்களை, இதமாகச் சொல்லித் திருத்த முயலாது, இடித்துச் சொல்லிக் கேலிசெய்வார் இவர். இதனால் இவருக்கும் சங்கத்தில் இருக்கும் இதர பிக்குகளுக்கும் இடையில், நிலவ வேண்டிய உறவு இயல்பான முறையில் நிலவவில்லை.

புத்தர் பெருமானைச் சந்தித்து அவருடைய சீடரான பிறகு, அவருடன் சேர்ந்து வேணு வனத்துக்கு மகாகசியபர் போனார்.

அநாத பிண்டிகன்

பிம்பசார மன்னன் சங்கத்துக்கு அளித்த வேணு வனத்தில் பெருமான் தங்கி இருந்தார்.

இராஜகிருக மக்களில் பெரும்பாலோர், நாள்தோறும் வேணு வனத்துக்குச் சென்று பெருமானைச் சந்தித்து, அவர் செய்யும் உபதேசங்களைக் கேட்டு வந்தார்கள்.

அப்படிக் கேட்கச் சென்றவர்களில் இராஜகிருக நகரத்துத் தனவணிகன் ஒருவன். இவன் பெரும் பணக்காரன். இராஜகிருக நகரத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கு உள்ளவன்.

இவன் ஒரு நாள் புத்தர் பெருமானை அணுகி, தமது இல்லத்தில் அமுது செய்ய வர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

பெருமானும் சம்மதித்தார்; ஆகவே, அமுது செய்விப்பதற்கு, சிறந்த முறையில் அந்த வணிகன் ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அறு சுவை உண்டி தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

இது சமயம் இராஜகிருக நகரத்துக்கு, சிராவஸ்தியிலிருந்து வியாபார நிமித்தமாக ஒரு தனவணிகன் வந்தான். இவன் பெயர் சுதத்தன் என்பது. இராஜகிருக நகரத்து வணிகனுடைய மைத்துனன் இவன்.

சுதத்தன் பெரிய செல்வச் சீமான்; ஏழை எளியோர் பால் மிகுந்த இரக்கமுள்ளவன்; அநாதைகளை ஆதரித்து, உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதைத் தமது கடமையாகக் கருதியதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், அதைக் காரியத்திலும் செய்து காட்டியவன்; அதனால் மக்கள் அவனை அநாத பிண்டிகன்—அதாவது அநாதைகளுக்குப் பிண்டம் அளித்துக் காப்பாற்றுபவன் — என்று பெருமையுடன் அழைத்தார்கள்.

இவன் சிராவஸ்தியிலிருந்து, இராஜகிருகத்துக்கு வந்த போது, தன் மைத்துனன் வீட்டில் பலமான விருந்துக்கு ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான். தன்னைக் கண்டவுடன் அனைத்தையும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, தன்னை வரவேற்று உபசரித்து அளவளாவும் தன் மைத்துனன் விருந்துக்கான ஏற்பாடுகளில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டு இருப்பதைக் கவனித்து வியப்பு மேலிட்டு நின்றான். ''அரசர் இங்கே விருந்துக்கு வருகிறார் போலும். ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக நடக்கின்றனவே'' என்று நினைத்தான்.

ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு, வீட்டுக்காரன் அநாத பிண்டிகனை வரவேற்றான். அப்போது அநாத பிண்டிகன் அவனிடம், ''மைத்துனரே! அரசர் பிம்பசாரர் விருந்துக்கு வருகிறாரா? ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக இருக்கின்றனவே'' என்று கேட்டான்.

அதற்கு இராஜகிருகத்து வணிகன், ''அரசர் விருந்துக்கு வரவில்லை. புத்தர் பெருமானும் அவரைச் சார்ந்த பிக்குகளும் நாளை இங்கு அமுது செய்ய வருகிறார்கள். அதன் பொருட்டுத்தான் இந்த ஏற்பாடுகள் அனைத்தும்'' என்று பதில் சொன்னான்.

''என்ன புத்தருக்கா? அந்தப் போதி மாதவன் இங்கு வந்திருக்கிறாரா?'' என்று வியப்பு மேலிட்டுக் கேட்டான் சுதத்தன். புத்தர் இராஜகிருகத்தில் இருக்கிறார் என்பதை அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

''ஆம், புத்தர் பெருமான் இங்கு வந்திருக்கிறார்'' என்று இராஜகிருகத்து வணிகன் பதில் சொன்னான்.

''அப்படியானால் புத்தரைத் தரிசிக்க நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன். மைத்துனரே! இப்பொழுதே நாம் புறப்படலாமா?'' என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

''இது தகுந்த சமயம் அன்று. நாளைவரை பொறுத்து இரு. பிறகு புத்தர் பெருமானைச் சந்திக்கலாம்'' என்றான் இராஜகிருகத்து வணிகன்.

ஆகவே, அநாத பிண்டிகன், படுக்கையில் படுத்து ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டான். இரவு நேரம். அவனால் தூங்க முடியவில்லை. ''பொழுது விடிந்துவிட்டதா? பொழுது விடிந்துவிட்டதா?'' என்று இரண்டு முறை அநாத பிண்டிகன் எழுந்து பார்த்தான். பொழுது புலரவில்லை; மூன்றாவது முறையாக அநாத பிண்டிகன் எழுந்து பார்த்தபோது, பொழுது புலர ஆரம்பித்து இருந்தது.

அநாத பிண்டிகன், புத்தர் பெருமான் தங்கி இருக்கும் வேணு வனத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் வேணு வனத்தை அடைந்த சமயம், வைகறை நேரம். அப்போது புத்தர் பெருமான் எழுந்து, சுகந்த காற்றைச்

சுவாசித்தவாறே உலாவிக்கொண் டிருந்தார். அநாத பிண்டி கன் வருவதைப் பார்த்ததும், புத்தர் பெருமான் சென்று ஓர் இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டார்.

அநாதபிண்டிகன் அருகே வந்ததும், ''சுதத்தா!'' என்று அவனுடைய இயற் பெயராலே, புத்தர் பெருமான் அவனை அழைத்தார்.

அநாத பிண்டிகனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. அருகே சென்று புத்தர் பெருமானின் அடியிணையை அவன் வணங்கினான். பிறகு பணிவோடு எழுந்து, பெருமானுக்கு எதிரே நின்றான்.

அப்போது புத்தர் பெருமான் அவனிடம் ''உன்னைப் போன்றவர்களுள் பெரும்பாலோர் உறங்கும் நேரம் ஆயிற்றே இது! ஆனால் நீயோ அதிகாலையில் எழுந்து இங்கே வந்திருக்கிறாயே ஏன்?'' என்று கேட்டார்.

''வீடுபேறு அடைவதில் விருப்பமுற்று நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன்; அமைதியை நாடி உங்கள்பால் வந்திருக் கிறேன்'' என்று அநாதபிண்டிகன் பதில் சொன்னான்.

''தான தருமங்கள் நிறையச் செய்து வருகிறாயே, அவற்றால் உனது மனம் ஆனந்தத்தையும் திருப்தியையும் அடைய வில்லையா?'' என்று கேட்டார் பெருமான்.

''அண்ணலே! அவற்றால் உள்ளம் நிறைவை அடைய வில்லை. அதன் பொருட்டுத்தான் உங்களிடம் வந்திருக் கிறேன்'' என்று அநாதபிண்டிகன் பதில் சொன்னான்.

''நீ கூறுவது உண்மைதான், சுதத்தா! மன அமைதியை யும் வீடுபேற்றையும் பெறுவதற்கு ஒன்றே ஒன்று அவசியம்'' என்று பெருமான் சொன்னார்.

''பெருமானே! அந்த ஒன்று எது?'' என்று ஆவலுடன் வினவினான் அநாத பிண்டிகன்.

''சுதத்தா! நான் என்னும் அகந்தை அறவே அற்று விட வேண்டும். பெருஞ் செல்வத்தை ஒருவன் துறந்து விடுவதனாலோ, தான தருமங்களை நிறையச் செய்வ தனாலோ வீடுபேறு கிட்டாது. சாம்பலுக்குள் நெருப்புக் கங்கு மறைந்திருப்பதைப்போல, உயர்ந்த நோக்கங்

களுக்கு நடுவிலே, நான் என்னும் அகந்தை ஒளிந்து கொண்டிருக்கும்'' என்று பெருமான் போதித்தார்

''அண்ணலே! எனது நலத்திலோ, பாதுகாப்பிலோ, அல்லது எனது வசதிகளிலோ நான் அக்கறை கொண்டது இல்லை'' என்று அநாத பிண்டிகன் தெரிவித்துக்கொண்டான்.

''சுதத்தா! சொர்க்க இன்பத்தைப்பற்றிய எண்ணமோ, பிறர் புகழ வேண்டும் என்ற விருப்பமோ உனக்கு இருந்தது இல்லையா?'' என்று பெருமான் கேட்டார்.

அநாதபிண்டிகன் சிறிது யோசித்தான். பிறகு ''பெருமானே! அத்தகைய எண்ணங்கள் எனக்கு இருந்தது உண்டு'' என்று ஒப்புக்கொண்டான்.

உடனே பெருமான் அவனிடம்,

''நற்செயல்களால் சொர்க்க இன்பம் கிட்டுவது உண்மைதான். ஆயினும் அவை நிர்வாணத்தைக் கொடா; அந்த இன்பமும் வாழ்வும் நிலையற்றவை; அழியக் கூடியவை; அழிவில்லாத நிலையே நிர்வாணம் எனப்படும்'' என்று கூறினார்.

''உலகில் காணப்படும் துன்பங்களுக்கு மூல காரணமாய் இருப்பவை, பரபரப்பும் சுறுசுறுப்பும். மனத்தைச் சலனமற்றதாக வைத்துக்கொள்வதே, நிர்வாணம் ஆகும். அமைதியைக் கெடுக்கும் பல குணங்களின் தொகுப்பே நான் என்பது.

''நமது வாழ்வை நிர்ணயிப்பது யார்? இந்த உலகில் காணும் உயிர்களைப் படைத்தவர் கடவுள் என்பது உண்மையாயின், எல்லா உயிர்களும் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்தே தீர வேண்டும். குயவன் பானையை வனைவதைத்போலத்தான் கடவுள் உயிர்களைப் படைக்கிறாரெனின், அறநெறி என்பது அவசியமில்லாததாகிவிடும். இந்த உலகத்தைக் கடவுள்தான் ஆட்டிவித்து நடத்துகிறாரெனின், உலகில் காணப்படும் இன்பம், துன்பம், பாவம், புண்ணியம், சுத்தம், அசுத்தம் அனைத்தும் கடவுளிடமிருந்து வந்ததாகவே கொள்ள வேண்டும். இவை கடவுளிடமிருந்து வந்தவை

அல்ல என்றால், கடவுள் என ஒன்று இல்லை என்பது உறுதிப்பட்டுவிடுகிறது.

"ஆகவே, கடவுளை வழிபடுவதோ, அல்லது அவரிடம் பிரார்த்திப்பதோ தேவையற்ற ஒரு காரியம். நான் என்னும் அகந்தையையும் தன்னலத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு, நல்ல காரியங்களை நாம் செய்து வந்தால், அதனால் நன்மையே விளையும்" என்று சொன்னார்.

இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டதும், அறிவில் விளக்கம் ஏற்பட்டு, அநாத பிண்டிகன் பௌத்த தருமத்தைத் தழுவினான்.

அப்போது அவன் பெருமானிடம் "பெருமானே! நல்லதை மற்றவர்களுக்குச் செய்ய எனது உள்ளம் விழைகிறது. ஆயினும் நெறியான சமய வாழ்வு வாழ விரும்பும் ஒருவன், செல்வத்தையும் தொழில்களையும் மனைவி மக்களையும் துறந்துவிட்டு, தங்களைப்போல், துறவறத்தை மேற்கொண்டால்தான் சாத்தியப்படுமா?" என்று கேட்டான்.

அதற்குப் புத்தர் பெருமான் அடியில் வருமாறு பதில் சொன்னார் :

"எட்டு வித சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுபவர்கள் யாராய் இருப்பினும், சமய வாழ்க்கையின் இன்பத்தை அவர்களால் பெற முடியும். செல்வத்தை விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்கொண்டு, இதயத்தை மாசுபடுத்திக் கெடுத்துக்கொள்வதைக் காட்டிலும், செல்வத்தை ஒதுக்கிவிடுவது மேலானது; செல்வத்தின்மீது பற்றுக் கொண்டுவிடாமல் செல்வத்தை வைத்திருப்பதோ, அதை நல்ல துறைகளில் செலவிடுவதோ குற்றமாகாது. அதனால் மற்றவர்கள் நலனடைய முடியும்.

"வாழ்க்கையும் பதவியும் செல்வமும் தீமையானவை அன்று; அவற்றின்மீது ஆசைகொண்டு விடாப்பிடியாக அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு வாழ்வதே தீமை பயக்கும்.

"பிக்கு ஒருவர் உலக வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டு, சோம்பி இருந்து காலத்தைக் கழிப்பது உத்தம

நெறியன்று: முயற்சி இன்றிச் சோம்பிச் வாழ்வது, வெறுக்கத்தக்க ஒரு வாழ்க்கை ஆகும்.

''ததாகதருடைய தரும நெறி, இல்லத்தைத் துறந்து ஓடும்படி யாரையும் வற்புறுத்துவது இல்லை. நான் என்னும் அகந்தை இன்றி இருத்தல், இதயத்தைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளுதல், போக நுகர்ச்சியில் நாட்டம் கொள்ளாமை, நேரிய வாழ்க்கை வாழ்தல் இவையே ததாகதர் போதிக்கும் அறநெறிகளாகும்'' என்றார்.

புத்தர் போதித்த இந்த அறநெறிகளைக் கேட்ட பின்னர், அநாதபிண்டிகன் அவரிடம் ''பெருமானே! கோசல நாட்டைச் சேர்ந்த சிராவஸ்தியில் வசிக்கிறேன். அங்கே சங்கத்துக்கு ஒரு விகாரை கட்டிக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். பெருமான் அதை அங்கீகரிக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டினான்.

''பிறருக்கு நன்மை பயக்கும் தான தருமங்களைச் செய்வது மேலானது'' என்று கூறி, அநாதபிண்டிகன் அளிப்பதாகக் கூறும் விகாரையை ஏற்பதாகப் பெருமான் அங்கீகரித்தார்.

க்ஷேமை

புத்தர் பெருமான் தம் சீடர்களுடன், இராஜகிருக நகருக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும் வேணு வனத்தை அடைந்து, அங்கு இருக்கும் தவப்பள்ளியில் தங்கி இருந்தார்.

அப்போது யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை ஆகிய இரு உண்மைகளைக் குறிப்பால் உபதேசிக்கும் சம்பவங்கள் இரண்டு நிகழ்ந்தன. அவற்றில் ஒன்று வருமாறு :

மகத நாட்டு மன்னன் பிம்பசாரனுக்கு, அழகு எல்லாம் ஒருங்கே வாய்ந்த மனைவி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பெயர் க்ஷேமை என்பது. தன்னைக் காட்டிலும் சிறந்த அழகி

ஒருத்தி, இந்தப் பூதலத்திலேயே இருக்க முடியாது என்று கர்வத்துடன் அவள் இருந்து வந்தாள்.

இவள் கோசல நாட்டில் பிறந்தவள்; அந்த நாட்டு மன்னன் பிரசேனஜித்தின் தங்கை. கோசல நாட்டு அரச குடும்பத்தினருக்கு நெடுங் காலமாகவே, ஜைன சமயத்தில் ஈடுபாடு உண்டு. ஆகவே, அந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்த க்ஷேமை, ஜைன சமயத்தைப் பெரிதும் நேசித்தாள்

தன் கணவன் பிம்பசார மன்னன், அடிக்கடி புத்தர் பெருமானைத் தரிசிக்கச் செல்வதும், புத்தரையும் அவருடைய சீடர்களையும் அரண்மனைக்கு வரவழைத்து அமுது படைத்து உபசரிப்பதும் க்ஷேமைக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, தங்கள் அரண்மனைக்கு வந்திருக்கும் புத்தர் பெருமானைத் தரிசித்து உபசரியாமல், அசட்டையாக, க்ஷேமை ஒதுங்கி இருந்துகொண்டாள்.

க்ஷேமையின் இந்த மனப்போக்கைத் திருத்துவது அவசியம் என்று பெருமான் கருதினர். பிம்பசார மன்னன் மூலமே க்ஷேமை வந்து தன்னைக் காண்பதற்கு, பெருமான் ஏற்பாடு செய்தார்.

அதன்படி க்ஷேமை தன்னைக் காண வந்ததும், தனது இருத்தி ஆற்றலைக்கொண்டு, பேரழகுவாய்ந்த பெண் ஒருத்தியை, பெருமான் அவளுக்குக் காட்டினர்.

வியந்து அந்தப் பெண் உருவத்தையே க்ஷேமை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். படிப்படியாக அந்தப் பெண் உருவம், முதுமைப் பருவத்தை அடைந்து விகாரமாகத் தோன்ற லாயிற்று.

உடம்பு எல்லாம் சுருக்கங்கள் தோன்றின; உடலி லிருந்த பளபளப்பும் மினுமினுப்பும் கவர்ச்சித்தன்மையும் எங்கேயோ போய்விட்டன. தலையில் இருக்கும் கூந்தல் கருமை நிறம் மாறி, வெளுத்துப் போயிற்று.

இளமையும் அழகும் நிலையற்றவை என்னும் உண்மையை, தமது இருத்தி ஆற்றல் மூலம் புத்தர் க்ஷேமையை உணரச் செய்தார்.

உண்மையை உணர்ந்ததும், அடிபணிந்து, புத்தர்

பெருமானை க்ஷேமை வணங்கினாள்; பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி அது கூறும் அறநெறிகளைப் பின்பற்றி ஒழுகத் தொடங்கினாள்.

ஜேத வனம்

சிராவஸ்தி நகருக்குச் சற்று தூரத்தில் தான் கட்டிக் கொடுக்க விரும்பும் விகாரையைப் புத்தர் பெருமான், சங்கத்துக்காக ஏற்றுக்கொள்வார் என்பது தெரிய வந்ததும், அநாதபிண்டிகன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

பிறகு பெருமானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, இராஜகிருகத்திலிருந்து புறப்பட்டு, தமது சொந்த நாட்டின் தலைநகரான சிராவஸ்திக்குப் போனான். சிராஸ்வதியை அடைந்ததும், விகாரை கட்டுவதற்கான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் கவனம் செலுத்தினான்.

விகாரை தலைநகருக்கு அண்மையிலும் இருக்கக் கூடாது; வெகு தூரத்திலும் இருக்கக் கூடாது; அண்மையில் இருந்தால் சந்தடிகள் மிகுந்து இருக்கும்; அமைதியான நிலையில் தியானம் செய்வதற்கு அந்த இடம் சாத்தியப்படாது. வெகு தூரத்தில் இருந்தால், மக்கள் விகாரைக்கு வந்து போவது சிரமமாய் இருக்கும். அதனால் அறவுரைகளைக் கேட்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் பொதுமக்களுக்குக் குறைந்துபோக நேரலாம். இவை மட்டும் அல்லாமல், விகாரை இருக்கும் இடத்தில் இயற்கை வசதிகள் போதிய அளவு இருப்பது அவசியம்; நல்ல தண்ணீரும், நல்ல காற்றும் கிடைக்க வேண்டும்; அடர்ந்த சோலைகளுடன் பார்க்க அது வசீகரமாய் இருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய ஒரு இடத்தைத் தேர்ந்து எடுப்பதில் அநாத பிண்டிகன், கவனம் செலுத்தி வந்தபோது, கோசல நாட்டின் பட்டத்து இளவரசன் ஜேதன் என்பவனுக்குச் சொந்தமான பூங்கா ஒன்று இருப்பது அநாதபிண்டிகனுக்குத் தெரியவந்தது.

ஆகவே அந்தப் பூங்காவை, விகாரை கட்டும் பொருட்டு,

தனக்குத் தருமாறு, இளவரசனை அணுகி, அநாதபிண்டிகன் வேண்டினான்.

பூங்காவை விற்பதற்கு இளவரசன் முதலில் சம்மதிக்க வில்லை. பிறகு, ''பூங்கா முழுதும் தங்கத்தைப் பரப்பி உன்னால் காண்பிக்க இயலுமானால், பூங்கா உனக்குக் கிடைத் தாலும் ஒரு வேளை கிடைக்கலாம்'' என்று அலட்சியமாக இளவரசன் பதில் சொன்னான்.

''அப்படியா! சரி. தங்கள் விருப்பப்படி பூங்கா முழுதும் தங்கத்தைப் பரப்பித் தருகிறேன். பூங்காவை எனக்குத் தந்துவிடுங்கள்'' என்று கேட்டான் அநாதபிண்டிகன்.

''நீ பரப்பித் தரும் தங்கத்துக்காக நான் பூங்காவைத் தர முடியாது'' என்று மழுப்பினான் இளவரசன்.

''விலைக்குத் தருவதாக முதலில் வாக்களித்துவிட்டு, பிறகு மறுப்பது நியாயமாகாது'' என்று அநாதபிண்டிகன் மறுத்துச் சொன்னான்.

இளவரசன் சம்மதிக்கவில்லை.

இதன் பின்னர், பஞ்சாயத்தார் முன்னர் அநாதபிண்டி கன் முறையிட்டுக்கொண்டான்.

''ஒரு விலையைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவது, விற்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டதாகும்'' என்று, அநாதபிண்டிகனுக்குச் சாதகமாக, பஞ்சாயத்தார் தீர்ப்பளித்தார்கள்.

அநாதபிண்டிகன் வண்டி நிறையத் தங்கத்தை ஏற்றிக் கொண்டு, ஜேத வனத்துக்குச் சென்று, பரப்பத் தொடங்கி னான். அப்போது தங்கத்தைப் பரப்பச் சிறிது இடமே பாக்கி இருந்தது.

இதைக் கவனித்த இளவரசன் அநாதபிண்டிகனுடைய நேர்மையையும் உதார குணத்தையும் மதிக்கலானான். அவன் செய்யும் தருமத்தில் தனக்கும் சிறிது பங்கு இருப்பது நலம் என்று ஆசைப்பட்டான். ஆகவே, அநாதபிண்டிகனி டம் ''சுதத்தரே! மீதம் இருக்கும் இடத்தில் தங்கத்தைப் பரப்ப வேண்டாம். அந்த இடம் எனது அன்பளிப்பாக இருக்கட்டும். சங்கத்துக்கு எனது சொத்தும் சிறிது சேரட் டும்'' என்று சொன்னான்.

அநாதபிண்டிகனும் இளவரசனுடைய இந்த விருப்பத்துக்கு இசைந்தான்.

பிறகு அந்தப் பூங்காவில் — அதாவது ஜேத வனத்தில் — பெரிய விகாரை ஒன்றைக் கட்ட அநாதபிண்டிகன் ஏற்பாடு செய்தான்.

மிகப் பெரும் செல்வச் சீமானாய் இருந்தபடியால், அந்தத் தவப் பள்ளியை — அதாவது விகாரையை — சகல வசதிகளும் அமைந்த ஒரு தவப் பள்ளியாக அநாதபிண்டிகன் கட்டி முடித்தான்.

பிறகு இராஜகிருகத்தில் இருக்கும் புத்தர் பெருமானுக்குச் செய்தி அனுப்பினான். ''விகாரை கட்டி முடிந்து தயாராய் இருக்கிறது என்றும், சிராவஸ்திக்கு எழுந்தருளி, சங்கத்துக்காக விகாரையை அங்கீகரித்து அருள வேண்டும்'' என்றும் வேண்டினான்.

பெருமானும் தம் சீடர்களை அழைத்துக்கொண்டு, இராஜகிருகத்திலிருந்து, சிராவஸ்திக்குப் புறப்பட்டார்.

புத்தர் பெருமான் ஜேத வனத்தை அடைந்த சமயம், அதன் தலைவாயிலில் நின்றுகொண்டு, அநாதபிண்டிகன் எதிர்கொண்டு நறுமணமுள்ள மலர்களைத் தூவி, பெருமானை வரவேற்றான். தங்கக் கெண்டியில் தாரை வார்த்து, ஜேத வனத்தை, பௌத்த சங்கத்துக்கு அவன் வழங்கினான்.

அநாதபிண்டிகன் அளித்த இந்தக் கொடையைப் புத்தர் பெருமான் அங்கீகரித்துக்கொண்டார். ''கோசல நாடும் அதன் மக்களும், தானம் வழங்கிய அநாதபிண்டிகனும் நலம் பெற்று வாழ்க!'' என்று அவர் வாழ்த்தினார்.

புத்தர் பெருமான் தன் நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்த கோசல நாட்டு மன்னன் பிரசேனஜித், ஜேத வன விகாரைக்கு, தமது பரிவாரத்தினருடன் வந்து, புத்தர் பெருமானைத் தரிசித்தான்.

பெருமான் அவனுக்கும் அவனுடைய மனைவி ராணி மல்லிகாவுக்கும் அறநெறிகளை உபதேசித்தார்.

அவர்கள் இருவரும் பெருமானுக்குச் சீடர்கள் ஆயினர்.

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

இருபது ஆண்டுகள்

ஆற்று நீர்

அறநெறிகளைப் போதிப்பதோடு மட்டும் புத்தர் பெருமான் நிற்கவில்லை. மக்களிடையே ஏற்படும் பிணக்குகள் சச்சரவுகள் ஆகியவற்றைத் தீர்ப்பதிலும் அவர் கவனம் செலுத்தினார்.

புத்தர் பெருமான் சிராவஸ்தியில் தங்கி இருந்த சமயம், மள்ளர்களின் குடியரசைச் சேர்ந்த பிரமுகர்கள், ஒரு குழுவை அனுப்பி. தங்கள் நாட்டுக்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்று புத்தர் பெருமானிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

மள்ளர்களின் நாடு செல்வச் செழிப்புள்ள நாடு. ஆயினும் கொள்ளை நோயும் பஞ்சமும் பரவி, அந்த நாட்டு மக்கள் பெரிதும் அவதிப்பட்டார்கள்; நோயின் காரணமாக ஆயிரக்கணக்கானோர் மடிந்து போனார்கள்.

புத்தர் பெருமான் எழுந்தருளுவாராயின், தங்கள் நாட்டைப் பீடித்து வாட்டும் கொள்ளை நோயும் பஞ்சமும் விலகிவிடும் என்று மள்ளர்சள் நம்பினார்கள்.

மள்ளர்களின் விருப்பத்துக்கு இசைந்து, பெருமானும் வைசாலி நகருக்குச் சென்றார்.

அந்த நகரில் புத்தர் பெருமான் அடி எடுத்து வைத்ததுமே, சோவென்று மழை கொட்டத் தொடங்கிற்று. அதனால் அந்த நகரிலும் அதன் சுற்று வட்டாரங்களிலும் கிடந்த

பிணங்கள் அடித்துப் போகப்பட்டு, நகர் தூயதாயிற்று. அதன் பயனாய், கொள்ளை நோயும் அகன்று போயிற்று.

பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, மள்ளர்கள் பெருமானைக் கொண்டாடினார்கள்.

இதன் பின்னர் மள்ளர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமான் இராஜகிருகம் திரும்பினார்.

இது சமயம் முக்கியமான மூன்று இடங்களில் பௌத்த மடங்கள் நிறுவப்பட்டன. இராஜகிருகம், சிராவஸ்தி, கபில வாஸ்து ஆகிய மூன்று நகரங்களையும் அடுத்து, ஒவ்வொரு பௌத்தப் பள்ளி இயங்கி வந்தது.

வைசாலியிலிருந்து திரும்பிய புத்தர் பெருமான், சில மாதங்கள் இராஜகிருகத்தில் தங்கிவிட்டு, பிம்பசார மன்னனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மீண்டும் வைசாலிக்குப் போனார்.

அப்போது சாக்கியர்களுக்கும் கோலியர்களுக்கும் இடையில், ரோகிணி ஆற்று நீரைப் பகிர்ந்துகொள்வது சம்பந்தமாக, சச்சரவுமுண்டு, போராக அது உருவெடுத்துவிட்டது.

இரு தரப்பினரும் ரோகிணி ஆற்றங்கரையில் அணி வகுத்து நின்று, போரைத் தொடங்க ஆயத்தமானார்கள்.

இது விவரம் தெரிய வந்ததும், அவர்களிடையே சமாதானத்தை உண்டாக்கும் பொருட்டு, புத்தர் பெருமான் ஆகாய மார்க்கமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றார். ஆகாயத்தில் நின்றபடியே ஆற்றின் இரு கரைகளையும் அவர் கவனித்தார்.

ஆற்றின் இரு மருங்கிலும், கோலியர்களும் சாக்கியர்களும் கோபத்துடன் போருக்கு ஆயத்தமாய் நிற்பதை அவர் கண்டார்.

இரு தரப்பினரும் புத்தர் பெருமான் ஆகாயத்தில் நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டனர். தத்தம் கைகளில் வைத்திருந்த ஆயுதங்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு, தரையில் வீழ்ந்து புத்தர் பெருமானை அவர்கள் வணங்கினார்கள்.

அபபோது புத்தர் பெருமான் அவர்களை நோக்கி, ''இளவரசர்களே! வீரர்களே! நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். சிறிது தண்ணீர் பெரிதா? அல்லது

மக்களின் உயிர் பெரிதா? இரண்டில் எது பெரிது?'' என்று வினவினார்.

''உயிர்தான் பெரிது'' என்று அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள்.

''அப்படியானால் கோபத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, ஒற்றுமையுடன் வாழ முயலுங்கள்'' என்று பெருமான் அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.

கோலியர்களும் சாக்கியர்களும் கோபத்தை விட்டு ஒழித்து, பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து, பிக்குகள் ஆயினர்.

அவர்கள் அனைவரையும் ஆகாய மார்க்கமாக, அழைத்துக் கொண்டு புத்தர் பெருமான் வைசாலி திரும்பினார்.

தந்தையின் மரணம்

வைசாலியில் தங்கி இருக்கும் புத்தர் பெருமான் ஒரு நாள் அதிகாலையில், வழக்கம்போல், தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

அப்போது தம் தந்தை சுத்தோதன மன்னன் கடும் நோயுற்று, படுத்த படுக்கையாய்க் கிடப்பதையும், தன்னைப் பார்க்க அவன் ஆவலுடன் இருப்பதையும் பெருமான் தெரிந்துகொண்டார்.

உடனே ஆனந்தனையும் மற்றும் சில சீடர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஆகாய மார்க்கமாகக் கபிலவாஸ்து நகரம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அரண்மனைக்குள் சென்று, தன் தந்தை படுத்து இருக்கும் படுக்கை அருகே அமர்ந்து, தமது கையைத் தம் தந்தையின் தலைமீது வைத்து ''எண்ணிறந்த பிறவிகளில் நான் செய்திருக்கும் நல்வினைகளாலும், நாற்பத்து ஒன்பது நாட்கள் போதி மரத்தின்கீழ் செய்த தியானத்தின் பயனாலும், இந்தத் தலையைப் பாதித்துக்கொண்டிருக்கும் வேதனை முழுதும் அகலட்டும்'' என்று சொன்னார்.

ஒரு நொடியில் வேதனை முழுதும் அகன்று சுத்தோதனன்

குணம் அடைந்தான். ஆயினும் உடல் மட்டும் பலவீன மாகவே இருந்து வந்தது.

தம் தந்தைக்குப் புத்தர் பெருமான் இது சமயம், யாக்கை நிலையாமைபற்றிய அறவுரைகளை உபதேசித்தார்.

இந்த உபதேசங்களைக் கேட்ட பின்னர், அறிவு விளக்கம் பெற்று, சுத்தோதன மன்னன் நிர்வாண நிலையை அடைந் தான்.

சனிக்கிழமை யன்று, அதிகாலையில் சுத்தோதன மன்னன் நிர்வாண நிலையை எய்தினன். அப்போது அவனுக்கு வயது தொண்ணூற்று ஏழு.

சுத்தோதன மன்னன் காலமானதைப் பார்த்ததும், புத்தரின் சிற்றன்னை பிரஜாபதியும் அரண்மனைப் பெண்டிரும் அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு அழுதார்கள்; கண்ணீரை ஆறாகப் பெருக்கி, மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, கதறினார்கள்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் ஆறுதல் சொல்லி, புத்தர் பெரு மான் தேற்றினார்.

இதன் பின்னர் சுத்தோதன மன்னனின் சடலத்தை, சாரிபுத்திரனின் உதவிகொண்டு, பெருமான் குளிப்பாட்டி னார்; மலர், சந்தனம், மாலை, ஆடை முதலியவற்றை அணி வித்து, உயரமான உயர்ந்த ஒரு பீடத்தில் மன்னனின் சடலத்தைக் கிடத்தினார்கள்.

அப்போது. பக்கத்து நாட்டு, அரசர்கள் வந்து, சுத்தோதன மன்னனுக்கு இறுதி மரியாதைகளைச் செய் தார்கள்.

அதன் பின்னர், வாத்தியங்கள் முழங்க, முக்கிய தெருக் களின் வழியாக சடலத்தை, சுடுகாட்டுக்குச் சுமந்து சென்றார்கள்.

சுடுகாட்டை அடைந்ததும், தந்தையின் சடலத்தை, தம் கைகளில், தாங்கி வாங்கி, சிதைமீது வைத்தார் புத்தர் பெருமான்; அதன் பின்னர், தம் கைகளாலேயே அதற்குக் கொள்ளியும் வைத்தார்.

அப்போது மயானத்தில் இருந்தவர்கள் அனைவரும். கோவென்று கதறி அழுதார்கள்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் ஆறுதல் சொல்லி, புத்தர் பெருமான் உபதேசம் செய்தார்.

தன் கணவனை இழந்த பிரஜாபதி ஆற்றொணுத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தாள். ஆயினும் புத்தர் பெருமான் கூறின உபதேசங்களைச் செவிமடுத்த பின்னர், ஆறுதல் அடைந்தாள். செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை இவை பற்றிய உண்மைகளை அவள் புரிந்துகொண்டாள். ஆகவே, துறவறத்தை மேற்கொண்டு, நற்கதி அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் அவள் உள்ளத்தில் ஊடாடிற்று.

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, பெருமான் வைசாலி திரும்பினர். அங்கு மகாவனத்தில் இருக்கும் கூடாகார விகாரையில், தம் சீடர்களுடன் தங்கினர்.

பிக்குணி சங்கம்

சுத்தோதன மன்னன் காலமான பின்னர் துறவற வாழ்வை மேற்கொண்டு ஒழுகுவதே தனக்குச் சிறப்பு அளிக்கும் என்று பிரஜாபதி எண்ணினள். ஆகவே, தனக்குத் துறவற தீட்சை கொடுத்து, சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு கபிலவாஸ்துவில் தங்கி இருக்கும்போது பகவானிடம் பிரஜாபதி மூன்று முறை வேண்டினள்.

பெருமான் அதற்கு இசைவு தெரிவிக்க வில்லை. தம் சீடர்களை அழைத்துக்கொண்டு, கபிலவாஸ்துவிலிருந்து அவர் வைசாலிக்குத் திரும்பினர்.

அரசி பிரஜாபதி அதனல் தளர்ந்துவிட வில்லை. தலையை முண்டனம் செய்துகொண்டும், மஞ்சள் நிறத் துவராடையை அணிந்துகொண்டும், வைசாலிக்கு அவள் புறப்பட்டாள். அவளுடன் சேர்ந்து, சாக்கிய குலப் பெண்டிர் பலரும் துறவறத்தில் விருப்புற்று வைசாலிக்குப் போனர்கள்.

வழி நடந்து நடந்து, களைப்பு மேலிட்டு, அந்தப் பெண்கள் சோர்ந்து போனர்கள்; கால்கள் வீங்கிவிட்டன, உடம்பு எல்லாம் ஒரே புழுதி மயம்.

இத்தகைய அலங்கோலத்துடன் வைசாலியில் இருக்கும் விகாரையை அவர்கள் அடைந்தார்கள். மரியாதையாக விகாரையின் வெளிப்புறத்தே நின்றுகொண்டு, புத்தர் பெருமானைத் தாங்கள் சந்திக்க விரும்புவதாகவும், சங்கத்தில் சேரப் பிரியப்படுவதாகவும், ஆனந்தனிடம் தெரிவித்தார்கள்.

விவரம் தெரிய வந்ததும், ஆனந்தன் பெருமானிடம் சென்றான். சிற்றன்னை பிரஜாபதியும் இதர சாக்கிய குலப் பெண்டிரும் சங்கத்தில் சேரும் விருப்பத்தோடு வந்து, விகாரைக்கு வெளியே காத்திருப்பதைப் பெருமானிடம் தெரிவித்தான்.

பெருமான் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு ''ஆனந்தா! பெண்களைச் சங்கத்தில் சேர்ப்பதை நான் விரும்பவில்லை. அதனால் சங்கம் நீடித்துத் தொடர்ந்து, செயல்பட முடியாத நிலை ஏற்படலாம்'' என்று கூறினார்.

பெருமான் கூறின இந்தப் பதிலைக் கேட்டு, ஆனந்தன் மனம் தளர்ந்துவிட வில்லை. பிரஜாபதி, பெருமானுக்குச் செய்துள்ள சேவைகளை ஆனந்தன் நினைவுபடுத்தினான்: ''பெருமானே! தங்கள் சிற்றன்னை தங்களுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்து இருக்கிறார். ஈன்ற சில நாட்களில் தங்கள் அன்னை காலமாகிவிட்டபடியால், சிற்றன்னையின் சிறந்த பராமரிப்பில் தாங்கள் வளர்ந்து இருக்கிறீர்கள். இவற்றை எல்லாம் நினைவில்கொண்டு, தங்கள் சிற்றன்னைக்குத் தாங்கள் அருள் பாலியுங்கள்'' என்று இதமாக விளக்கிச் சொன்னான்.

இவ்வாறு பெண் குலத்துக்காக ஆனந்தன் பரிந்து பேசுவதைச் செவிமடுத்த பெருமான், ''ஆனந்தா! பெண்கள் எட்டு நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகச் சம்மதித்தால், அவர்களைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதில் தடை ஒன்றும் இராது'' என்று தெரிவித்தார்.

பெருமான் தெரிவித்த பதிலைக் கேட்டு ஆனந்தன் திருப்தி அடைந்தான். தன் வரவை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் வெளியே காத்திருக்கும் பெண்களிடம் திரும்பி விவரத்தைக் கூறினான்.

பெண்கள் ஆனந்தன் சொன்னதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி

அடைந்தனர். அப்போது பெருமானின் சிற்றன்னை பிரஜாபதி, ஆனந்தனிடம், ''ஆனந்தா! நீராடிய பின் பட்டாடைகளால் தன்னைப் பிரியத்துடன் அலங்கரித்துக் கொள்ளும் இளம் பெண்ணைப் போலவும், நறுமண மலரை விரும்பும் இளநங்கையைப் போலவும், பகவான் கூறும் எட்டு நியமங்களையும் கடைப்பிடித்து ஒழுக நாங்கள் சித்தமாய் இருக்கிறோம்'' என்று ஆர்வத்துடன் பதில் சொன்னாள்.

இது விவரத்தைப் பெருமானிடம் ஆனந்தன் தெரிவித்தான். அதற்கு அவர் பெண்களைச் சங்கத்தில் பிக்குணிகளாகச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு அனுமதி கொடுத்தார். அப்போது ஆனந்தனிடம்,

''ஆனந்தா! பெண்கள் சங்கத்தில் சேராது இருந்தால் சங்கம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் நீடித்து நிலைக்கும். அவர்களை இப்பொழுது சேர்த்துக்கொள்வதனால், ஐநூறு ஆண்டுகள் மட்டுமே அது நிலைபேறுடையதாய் இருக்கும்'' என்று கூறினார்.

இதன் பின்னர், பிரஜாவதி தேவியும் யசோதரையும் இதர சாக்கிய குலப் பெண்டிரும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு பிக்குணிகளாகிச் சங்கத்தில் சேர்ந்தனர்.

புத்தர் பெருமான் பிக்குணிகளுக்கு விதித்த எட்டு நியமங்கள் வருமாறு :

(1) தாம் சங்கத்தில் சேர்ந்த ஆண்டுகளையோ, அல்லது தமது வயதையோ கணக்கில் கொள்ளாது, சிறிய பிக்குகளையும் பெரிய பிக்குகளையும் பிக்குணிகள் வணங்க வேண்டும்.

(2) பிக்குகள் இல்லாத ஊரிலோ, பிரதேசத்திலோ எந்த ஒரு பிக்குணியும் தங்கலாகாது.

(3) பதினைந்து தினங்களுக்கு ஒரு முறை பிக்குகள் கூடும்போது, அவர்களிடம் அவள் முறைப்படி உபதேசம் பெற வேண்டும்.

(4) ஆண்டுக்கு ஒரு முறை மாரிக் கால வாசத்துக்குப் பின்னர், பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் கூடி இருக்கும் சங்கத்தில் தனது குற்றங் குறைகளை எடுத்துக்

கூறும்படி (பராவனை) சங்கத்திடம் ஒவ்வொரு பிக்குணி யும் கேட்க வேண்டும்.

(5) தவறு செய்த பிக்குணி, இரு பாலாரும் கூடி இருக்கும் சங்கத்தார் விதிக்கும் பரிகாரத்தைத் தவருது செய்ய வேண்டும்.

(6) இரண்டு ஆண்டுக் காலம்வரை, தவருது இந்த ஆறு விதிகளையும் கடைப்பிடித்த மாணவப் பெண்ணை, சங்கத்தில் பிக்குணியாக அங்கீகரிக்கலாம்.

(7) எக்காரணத்தைக் கொண்டும், ஒரு பிக்குவை, பிக்குணி ஒருத்தி கண்டிக்கவோ ஏசவோ கூடாது.

(8) பிக்குணி, பிக்குவுக்கு உபதேசம் செய்யலா காது; ஆனுல், பிக்குணிக்குப் பிக்கு உபதேசம் செய்ய லாம்.

* * *

மேலே கூறப்பட்ட எட்டு விதிகளையும் மேலோட்ட மாகப் படித்தால்கூட., பௌத்த சமயம் பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியையும், ஆணுக்கு ஒரு நீதியையும் வழங்கி இருக்கிறது என்பது யாருக்கும் புலப்படாமல் போகாது.

மனித குலத்துக்கு உபதேசம் செய்ய அவதரித்த புத்தர் பெருமான், இப்படி ஆணுக்கு ஒரு நீதியும் பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியுமாக உபதேசித்து இருப்பாரா என்பது ஆராயப் பாலது.

துறவறம் என்றுலே மனைவி மக்களை விட்டுப் பிரிந்து தனித்து வாழ்வது என்று பொருள். அத்தகைய வாழ்வில் பெண்களுக்கும் இடம் கொடுத்துச் சேர்த்துக்கொண்டால், துறவறம் என்பதே பொருளற்றதாகிவிடும் என்று பெரு மான் கருதி இருக்கக் கூடும்.

தவறுகள் நேராமல் தடுப்பது சிறந்தது. தவறுகள் நேர இடம் கொடுத்து, பிறகு திருத்திக்கொண்டு வாழ்வது இரண் டாம் பட்சமானது. அதனுல்தான் பெண்கள் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, சங்கத்தில் சேர்வதை அனுமதிக்கப் பெரு

மான் விரும்பவில்லை. ஆயினும் அன்று நிலவிய சூழ்நிலைகளை மனத்திற்கொண்டும், பிக்கு சங்கம் பெண்களைப் புறக்கணிக்கிறது என்னும் கருத்து ஏற்படுவதைத் தடுக்கும் பொருட்டும், பெண்களைச் சங்கத்தில் சேர்க்கப் பெருமான் அனுமதித்து இருக்கிறார் என்று தெரிகிறது.

பொதுவாக, பெண்களை அவர்களின் தாய்மைப் பேற்றைக் கருதி, பாராட்டிப் போற்றியபோதிலும், சமுதாய வாழ்வில், பெண்களுக்கு இரண்டாவது ஸ்தானத்தையே சகல சமயங்களும் வழங்கி இருக்கின்றன என்று கூறினால் அது ஒரு பிழைபட்ட கருத்து ஆகாது.

இஸ்லாமிய சமயத்தில் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஆயினும் பர்தாமுறை காரணமாக, ஆடவன் உதவியையே எப்பொழுதும், நம்பி வாழ வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலையில் இஸ்லாமியப் பெண் இருந்து வருகிறாள். ஆடவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய உதவியை நாடி வாழும் ஒரு அபலையாக அவள் இருக்கிறாள்.

ஹிந்து சமயத்திலும் பெண் சுதந்திரமற்றவளாகவே இருக்கிறாள். ''கன்னிப் பருவத்தில் தந்தை பராமரிப்பிலும், திருமணத்துக்குப் பின்னர் தன் கணவன் பராமரிப்பிலும், முதுமைப் பருவத்தில் புதல்வர்கள் பராமரிப்பிலும், பெண்கள் இருக்க வேண்டும்'' என்று ஹிந்து தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

பொது அறங்கள் உரைத்த திருவள்ளுவரும் சமுதாய வாழ்வில் பெண்களுக்கு இரண்டாவது ஸ்தானத்தையே கொடுத்து இருக்கிறார்; பெண்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஆண்கள் நடத்தல் கூடாது என்று ஒரு அதிகாரமே வகுத்திருக்கிறார். **பெண்வழிச் சேறல்** என்பது அந்த அதிகாரத்தின் பெயர். அதில் பெண்ணுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் ஆடவர்களுக்கு ஏற்படும் பலன்களை அடியில் வருமாறு விவரித்து இருக்கிறார்.

மனைவி சொற்படி நடப்பவன் சிறந்த பயனை அடைய மாட்டான்; அவனுக்கு மறுமைப் பயன் கிட்டாது; அவனால் பெருமையுடன் வாழ முடியாது; பெண்ணுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும், ஆண்மையைக் காட்டிலும், நாணமுள்ள பெண்

மையே பெருமை உடையது'' என்று குறள் ஆசிரியர் கூறி இருக்கிறார்.

கிறிஸ்துவ சமயத்திலும் பெண்களுக்கு இரண்டாவது ஸ்தானத்தையே வழங்கி இருக்கிறார்கள் என்று கூறலாம். இதுவரை எந்த ஒரு பெண்ணும் போப் ஆகவோ, கார்டினல், ஆர்ச் பிஷப் போன்ற உயர்ந்த ஸ்தானத்திலோ அமர்ந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பெண்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, சமயத் தொண்டு முதலியன செய்துவந்தபோதிலும், ஆர்ச் பிஷப் போன்றவர்களுக்கு இருக்கும் உயர்ந்த கௌரவம் 'மதர் சுப்பீரியர் என்னும் ஸ்தானத்தில் இருக்கும் கிறிஸ்துவ மாதர்களுக்குக் கிடையாது.

பெண்பிறவி எடுத்த எந்த ஒரு ஆத்மாவும் வீடுபேறு அடைய முடியாது என்றும், நற்கருமங்களைச் செய்து செய்து, ஆண்பிறவியை அடைந்து, அதன் பிறகு செய்யும் நற்கருமங்களின் பயனாகவே அந்த ஆத்மா துறவற வழிநின்று, வீடு பேற்றை அடையும் என்று திகம்பரம் ஜைனப் பிரிவினர் கருதுகின்றனர்.

இவற்றிலிருந்து எல்லாச் சமயங்களுமே பெண்களை ஒரு இழிந்த பிறப்பாகவே கருதி வந்திருக்கிறது என்ற உண்மை தெரியவரும். பௌத்த சமயம் அதற்கு விலக்கு அல்ல.

இதற்குக் காரணம் என்ன?

இயல்பாகவே ஆடவர்களைக் காட்டிலும் பெண்கள், பலம் குறைந்தவர்கள். அத்தகையவர்கள் துறவறத்தை மேற்கொண்டால், நீடித்துத் துறவறத்திலே நிற்கமுடியாமல், அவதூறுகள் ஏற்படலாம். அதனால் சங்கத்தின் சிறப்புக்குப் பழுது நேரலாம். ஆகவே ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண் துறவியருக்குக் கட்டுப்பாடுகள் மிகுதியாக இருந்தால், தீமைகள் குறையக் கூடும் என்று கருதித்தான், பிக்குணிகளுக்கு, எட்டு விதிகளைப் பெருமான் விதித்திருக்கிறார்; பிக்குகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, பிக்குணிகள் மரியாதையுடன் நடக்க வேண்டும் என்னும் விதிகளைச் செய்திருக்கிறார் என்று கருதுவதுதான் பொருத்தமாய் இருக்கும்.

ஆயினும் மற்ற சமயத்தவரைக் காட்டிலும் பௌத்த

சமயத்தார், பெண்களுக்கு அதிக சலுகைகளும் உரிமைகளும் வழங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

பௌத்த சமயப் பெண் விரும்பிய ஆடவனை மணந்து கொள்ளலாம்: சுதந்திரமாக வியாபாரத்தில் ஈடுபடலாம்; அவர்களுக்குச் சொத்துரிமை உண்டு; விவாகரத்துச் செய்து கொள்ளும் உரிமை உண்டு. சமுதாய வாழ்வில், அரசியல் வாழ்வில், பௌத்த சமயப் பெண்களுக்கு, சம நீதியும் சம உரிமையும் உண்டு ஆனால் துறவற வாழ்வில் மட்டுமே பெண்களுக்குச் சம உரிமைகள் இல்லை.

இத்தகைய சம உரிமைகளும் சலுகைகளும் மற்ற சமயத்தைப் பின்பற்றும் பெண்களுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இந்தக் கருத்தோடு நோக்கினால், சமுதாய வாழ்வில், பௌத்த சமயம் முன்றேற்றப் பாதையில் செல்ல, பெண்களை அனுமதித்து இருப்பது புலனாகாமல் போகாது.

இருத்தி ஆற்றல்

எந்தச் சமயமும் தொடக்கத்தில் சத்தியத்தை, நேர்மையை, அன்பை, ஒழுக்கத்தை, மாந்தரின் மேம்பாட்டை நோக்கமாகக் கொண்டு, தோன்றுவது உண்டு; அவற்றைக் கடைப்பிடித்து நடப்பதனால் சிறப்படைந்து பரவுவது உண்டு. பின்னர் நாளடைவில் அற்புதங்கள், மந்திர தந்திரங்கள், அதிசயங்கள் போன்ற இருத்திகளில் தங்கள் வல்லமையைக் காட்டிப் பெருமைப்படுவது உண்டு.

இந்த இரு பண்புகளும் உலகிலுள்ள முக்கிய மதங்கள் அனைத்திலும் ஊடாடி இருப்பதை நாம் காணலாம். கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ள மதத்தினரும், இருத்திகளில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர்; கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத மதத்தினரும், இருத்திகள் உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு உள்ளனர்.

கண்ணன் செய்த அற்புதங்களையும் இருத்திகளையும் பற்றி, பாகவத புராணம் விவரிக்கிறது.

குருடர்களுக்குப் பார்வை வரச் செய்தது, ஐந்து ரொட்டிகளையும் இரண்டு மீன்களையும் வைத்துக்கொண்டு ஐயாயிரம் மக்களுக்கு இயேசுநாதர் உணவு வழங்கியது போன்ற இருத்திகள் குறித்துப் பைபிள் கூறுகிறது.

தவத்தின் மூலம் இருத்தி ஆற்றலை எவரும் பெற முடியும் என்பதை, ஜைன சமய நூல்கள் அறிவிக்கின்றன.

பௌத்த சமயத்திலும் இருத்தி ஆற்றல்களுக்கு இடம் உண்டு. புத்தர் பெருமான் செய்து காட்டிய இருத்திகளையும், அவருடைய சீடர்கள் செய்து காட்டிய இருத்திகளையும் பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. சூழ்நிலைகளையும் சந்தர்ப்பங்களையும் மனத்தில்கொண்டு, இருத்திகளைப் பௌத்தர்கள் காட்டி இருக்கின்றனரே யன்றி, வேறு இல்லை. இருத்திகள் மூலம் மக்கள் மேன்மையடைய முடியாது என்றும், உண்மையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதன் மூலமே மக்கள் மேன்மை அடைய முடியும் என்றும் புத்தர் பெருமான் போதனை செய்து இருக்கிறார்.

புத்தர் பெருமான், யாக்கை நிலையாமைபற்றி, பெண் ஒருத்திக்கு இருத்தி ஆற்றல் மூலம் எடுத்துக்காட்டி அவளைத் திருத்தி இருக்கிறார்.

புதிதாகப் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவிய பெண் ஒருத்தி, தனது யாக்கையின் வனப்பையும், எழிலையும் நினைந்து நினைந்து, மனத்திற்குள்ளே மகிழ்ந்து பெருமைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

இந்த எண்ணம் அவளுக்கு இருப்பதைப் பெருமான் தெரிந்துகொண்டார். சொல்லாமல் சொல்லி, அவளுடைய கர்வத்தைப் போக்க அவர் தீர்மானித்தார்.

ஒரு முறை அந்தப் பெண் பெருமானைத் தரிசிக்க வந்திருந்தாள். அப்போது பெருமான் தமது இருத்தி ஆற்றலினால், வனப்புமிக்க பெண் ஒருத்தியை உண்டாக்கி, அந்தப் பெண்ணுக்கு முன்னே நிற்கச் செய்தார். தனது அழகில் கர்வம் கொண்டிருந்த பெண்ணுக்கும் அந்த உருவத்துக்கும் இடையில் காணப்பட்ட வேறுபாடு, அண்டம் காக்கை ஒன்றுக்கும் அழகிய தூய வெள்ளை அன்னப் பறவை ஒன்றுக்

கும் இடையில் காணப்படும் வேறுபாட்டை நிகர்த்து இருந்தது.

பெருமான் உருவாக்கிக் காட்டிய அழகிய பெண் உருவத்தைப் பார்த்ததும், தனது அழகில் கர்வம் கொண்டு பூரித்துப் போயிருந்த அழகி பிரமித்துப் போனாள்.

இப்படி அவள் இருந்த சமயம் அந்த உருவம் மெல்ல மெல்லக் கிழத்தன்மையை அடையத் தொடங்கிற்று. நரை, திரை, மூப்பு முதலியன தோன்றியதுடன் நில்லாமல், வெறுப்படையத் தக்க நோய்களின் சின்னங்களும் அந்த உருவத்தில் உண்டாயின.

இந்தக் காட்சிகளைக் கண்டதும், தமது அழகில் செருக்குற்று இருந்த அந்தப் பெண், மூர்ச்சித்துக் கீழே சாயும் நிலையில் தவித்தாள்.

அப்போது பெருமான் அவளிடம், ''பெண்ணே! மானிட உடம்பில் எத்தகைய மாற்றங்கள் எல்லாம் நேரலாம் என்பதை இப்பொழுது நீ பார்த்தாய். உருவ அழகில் நீ செருக்குற்று இருப்பது எவ்வளவு பிசகு என்பதை இப்பொழுதாவது நீ தெரிந்துகொள்'' என்று சுட்டிச் சொன்னார்.

அந்தப் பெண் மனமாற்றம் அடைந்து, திருந்தி, சீலத்துடன் வாழத் தொடங்கினாள்.

* * *

இதன் பின்னர் வைசாலியைவிட்டு, மகுள மலைக்குச் சென்று, ஆறாவது மாரிக் காலத்தை, புத்தர் பெருமான் அங்கு கழித்தார். அப்போது ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினார்கள்.

மாரிக் காலம் முடிந்த பின், மகுள மலையிலிருந்து புறப்பட்டு, இராஜகிருகத்துக்குச் சென்று, வேணு வன விகாரையில் பெருமான் தங்கினார்.

பெருமான் இராஜகிருகத்தில் இருந்தபோது, நடந்த மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி, இருத்தி ஆற்றல் சம்பந்தமானது. அது வருமாறு:

இராஜகிருக நகரத்தில் செல்வச் சீமான் ஒருவன் இருந்தான். நாட்டில் நிலவும் பல்வேறு சமயங்களில், எந்தச் சமயத்தைப் பின்பற்றுவது பொது நலம் பயக்கும் என்பது பற்றி, ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாது தத்தளித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

இத்தகைய மனநிலையோடு இருந்து வந்த அவன், ஒரு நாள் கங்கை ஆற்றுக்கு நீராடப் போனான். அப்போது சந்தண மரக்கட்டை ஒன்று ஆற்றில் மிதந்து வருவதை அந்தக் கனவான் கண்டான்.

உடனே அந்தக் கட்டையைத் தனது இல்லத்துக்கு எடுத்துச் சென்று, அதில் அழகிய திருவோடு ஒன்று செய்வித்தான். பல கழிகளை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்த்துக் கட்டி, அறுபது அடி நீளத்துக்கு ஒரே கழியாகச் செய்தான். பிறகு அந்தக் கழியின் ஒரு முனையில் சந்தணத் திருவோட்டை வைத்துக் கட்டி, கழியை நிமிர்த்தி நேராக நட்டு வைத்தான்.

அதன் பின்னர் ''என் வீட்டு வாயிலில் ஒரு மரத்தில் சந்தணத் திருவோடு ஒன்று இருக்கிறது. எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆகாயத்துக்கு எழும்பி அந்தத் திருவோட்டை எளிதில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்களோ, அவர்கள் பின்பற்றும் மதத்தை நானும் பின்பற்றுவேன்'' என்று அறிவித்து இருந்தான்.

இது விவரம் தெரிய வந்ததும், ஒவ்வொரு சமயத்தைச் சார்ந்தோரும் தத்தம் வல்லமையைக் காட்ட முன்வந்தனர். ஆறு நாட்கள்வரை யாராலும், ஆகாயத்துக்கு எழும்பி அந்தத் திருவோட்டை எடுக்க முடியவில்லை.

ஏழாம் நாளன்று, பிச்சையின் பொருட்டு, மொக்கலானர், பிண்டோல பரத்வாஜர் என்பவரையும் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு அந்த வழியாக வந்தார்.

திருவோடு பற்றிய நிபந்தனை தெரிய வந்ததும், ஆகாயத்துக்குச் சென்று அந்தத் திருவோட்டை எடுத்து, செல்வச் சீமானையும் அவனுடைய குடும்பத்தாரையும், பௌத்த சமயத்தை தழுவச் செய்ய அவர் நிச்சயத்தார்.

மொக்கலானரின் எண்ணத்தை அறிந்த பரத்வாஜர்

''உங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள், இருத்தி ஆற்றலைக் காட்டி, திருவோட்டை எடுத்து வருவதைக் காட்டிலும், அடுத்தபடியில் இருப்பவர்கள் அந்தக் காரியத்தைச் செய்வது, உங்களுக்கும் பெருமையை அளிக்கும்; செய்பவர்களுக்கும் பெருமையை அளிக்கும். ஆகவே நானே ஆகாயத்துக்குச் சென்று, அந்தக் கம்பத்தின் உச்சியில் இருக்கும் திருவோட்டை எடுத்து வருகிறேன்'' என்று கூறினார்.

இதற்கு மொக்கலானர் சம்மதித்தார்.

உடனே பரத்வாஜர் தமது இருத்தி ஆற்றலைக் காட்டி, சந்தனத் திருவோட்டை எடுத்து வந்தார்.

பார்த்தவர்கள் அனைவரும் வியப்புமேலிட்டு நின்றனர்.

செல்வந்தனும் அதிசயித்துப் போனான். திருவோட்டில் உணவை நிரப்பி, அதைப் பரத்வாஜரிடம் கொடுத்தான்.

பெற்றுக்கொண்டு, பரத்வாஜரும் மொக்கலானரும் வேணு வனம் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

வியப்பு மேலிட்டு நின்ற ஜனங்கள் அவர்கள் இருவரையும் பின்தொடர்ந்து சென்றதுடன், மேலும் அற்புதங்களைச் செய்து காட்டுமாறு கேட்கத் தொடங்கினர்.

இதனால் வேணு வனத்து அருகே சந்தடியும் கூச்சலும் அதிகமாயின.

''விவரம் என்ன?'' என்று பெருமான் விசாரித்தார்.

நடந்தவற்றை, பெருமானிடம் தெரிவித்தார்கள்.

உடனே பரத்வாஜரைத் தம்பால் அழைத்து வரச் செய்து, அவர் கையிலிருந்த அந்தச் சந்தணத் திருவோட்டை வாங்கி, உடைத்து அப்பால் எறிந்தார் பெருமான்.

''இருத்தி ஆற்றல் மூலம் மக்களின் மனத்தைப் பிக்குகள் கவர முயல்வது கூடாது என்றும், ஒழுக்கங்களின் மேன்மையாலேயே மக்களின் மனத்தைப் பிக்குகள் கவர வேண்டும்'' என்றும் பெருமான் வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய போதனை என்னவென்றால், இருத்தி ஆற்றல்கள் இருப்பினும் அவற்றைப் பயன்படுத்துவது, நிர்வாணத்துக்கு வழியாகாது என்பதே.

இப்படிப் போதித்த பின்னரும் சில இருத்திகளைப் பெருமான் செய்து காட்டி இருக்கிறார்.

அவைபற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் கவனிக்கலாம்.

புத்தர் செய்த அற்புதங்கள்

இருத்தி ஆற்றல்களைக் காட்டி, பிக்குகள் அற்புதங்கள் புரியக் கூடாது என்று பெருமான், தடை விதித்ததைக் கேள்வியுற்றதும், பிற மதத்தினர், பௌத்தர்களை எள்ளி நகையாடத் தொடங்கினர். ''பௌத்தர்களிடம் தெய்வீகத்தன்மை இல்லை; அதனால்தான் அவர்களிடம் இருத்தி ஆற்றல்களும் இல்லை. அதை மறைப்பதற்காகவே இருத்திகள் கூடாது என்று புத்தர் தடைவிதித்து இருக்கிறார்'' என்று இகழ்ந்து பேசத் தொடங்கினர்.

இந்தச் செய்தி பிம்பசார மன்னன் காதுகளுக்கும் எட்டிற்று. ஆகவே அவன் புத்தர் பெருமானிடம் வந்து ''பகவானே! இருத்தி ஆற்றல்களுக்குத் தாங்கள் தடை விதித்து இருப்பது குறித்து, பிற மதத்தினர் ஏளனமாகப் பேசுகிறார்கள்'' என்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

''அரசே! அற்புதங்களைப் புரியக் கூடாது என்று சீடர்களுக்குத் தடை செய்திருக்கிறேனே யல்லாமல், புத்தருக்கு அந்தத் தடை கிடையாது அரசன் இடும் கட்டளைகள் குடிமக்களைக் கட்டுப்படுத்துமே யல்லாது, அரசனை அவை கட்டுப்படுத்தாது அல்லவா? இன்னும் நான்கு மாதங்களில் அற்புதங்களை நான் செய்து காட்டுகிறேன்.'' ஒரு மாந்தோப்பு இருக்கும் இடத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி, ''அங்கே அற்புதங்கள் நிகழும்'' என்று சொன்னார்.

இது விவரம் தெரிய வந்ததும், பௌத்த சமயத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்துடையவர்கள் பயந்து போனார்கள். அரசன் முன்னிலையில் தாங்கள் அவமானப்பட நேர்ந்தால் என் செய்வது என்று அஞ்சினார்கள். ஆகவே, ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார்கள். மாந்தோப்பு என ஒன்று இருந்தால்தானே,

புத்தரால் அற்புதங்களைச் செய்துகாட்ட முடியும் என்று கருதி, சுற்று வட்டாரத்தில் இருந்த மாந்தோப்புகள் அனைத்தையும் அழித்துவிட்டார்கள்.

புத்தர் பெருமான் தம் சீடர்களை அழைத்துக்கொண்டு, மாசி மாதப் பௌர்ணமி யன்று, இராஜகிருகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்; நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பிரச்சாரம் செய்துகொண்டே கோசல நாட்டின் தலைநகரான சிராவஸ்திக்குப் போனார்.

அங்கே இருந்த தோட்டக்காரன் ஒருவன், பெரிய மாங்கனி ஒன்றைப் பெருமானுக்கு வழங்கினான். அந்தக் கனியைச் சாப்பிட்ட பின்னர் அதன் கொட்டையை, ஆனந்தனிடம் கொடுத்து, ஒரு இடத்தில் பெருமான் ஊன்றச் செய்தார்.

அதன்படி ஆனந்தன் செய்ததும், தமது கைகளை அலம்பி, தண்ணீரைக் கொட்டைமீது பெருமான் விட்டார்.

உடனே அந்த இடத்தில் பெரிய மாமரம் ஒன்று ஓங்கி வளரத் தொடங்கிற்று. ஐம்பது அடி உயரம்வரை வளர்ந்த அந்த மாமரத்தில் ஏராளமான கனிகள் பழுத்துத் தொங்கின.

இதைப் பார்த்ததும் மக்கள் அதிசயித்து நின்றார்கள்; பிற மதவாதிகள் பயந்தும் நாணமுற்றும் அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

புத்தர் பெருமானே மேலும் தொடர்ந்து பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டினார். சீடர்கள் பலர் தங்கள் இருத்தி ஆற்றல்களைச் செய்து காட்டுவதாகப் பெருமானிடம் வேண்டியும் பெருமான் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.

இதன் பின்னர் ஆகாய மார்க்கமாகக் கிளம்பி, தம் அன்னை வாழும் தேவலோகத்துக்குச் சென்று, அவளுக்கும் அங்குள்ள பிறருக்கும் பெருமான் பௌத்த தருமத்தை உபதேசித்தார்.

ஏழாவது மாரிக்கால வாசத்தை அவர் தேவலோகத்திலே கழித்தார். அப்போது சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் தேவலோகத்துக்குச் சென்று புத்தர் பெருமானைத் தரிசித்தார்கள். தாம் இன்னும் மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர்

பூலோகத்துக்கு வருவதாகவும், சிராவஸ்தி நகருக்கு முப்பது கல் தொலேவில் இருக்கும் சங்கர்ஷபுரத்தில் இறங்குவதாக வும் அவர்களிடம் பெருமான் சொல்லி அனுப்பினர்.

அதன்படி மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர், பொன் மய மான ஒரு ஏணியின் வழியாகத் தேவலோகத்திலிருந்து பெரு மான் சங்கர்ஷபுரத்தில் இறங்கினர்.

மக்கள் அவரைப் பெரிதும் கொண்டாடினர்கள். அவ ருடைய புகழும் செல்வாக்கும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தன.

இதைப் பார்த்ததும் பிற சமயத்தோர், மனம் புழுங்கித் தத்தளித்தார்கள்.

சங்கர்ஷபுரத்தில் இறங்கிய புத்தர் பெருமான் வைசாலி நகருக்குச் சென்று அங்கு ஜேத வனத்தில் தங்கினர்.

அவதூறுகள்

எந்த ஒரு மதமும் எதிர்ப்புகளுக்கு உள்ளாகாமல் உலகில் தோன்றியதும் இல்லே; வளர்ச்சி அடைந்ததும் இல்லே. கிறிஸ்துவ மதத்தை, பரிசேயர்கள் எதிர்த்தார்கள்; இஸ் லாமிய சமயத்தைக் குறைஷிகள் எதிர்த்தார்கள்; வைதீக ஹிந்துக்கள் பௌத்த சமயத்தையும் ஜைன சமயத்தையும் எதிர்த்தார்கள்; வைதீக ஹிந்துக்களேப் பௌத்தர்களும் ஜைனர்களும் எதிர்த்தார்கள்.

எந்தப் புதிய மதத்துக்கும் ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்பு இலேசாகத் தோன்றும்; புதிய மதம் செல்வாக்கு அடைந்து, பரவ முற்பட்டால் எதிர்ப்பு தீவிரமாகத் தொடங்கும். தீவிரமான எதிர்ப்பையும் சமாளித்துப் பரவும் ஆற்றல் புதிய மதத்துக்கு இருக்குமாயின், அந்த மதத் தலேவர்களேப் பற்றி அவதூறுகள் தலேகாட்டத் தொடங்கும்.

இத்தகைய ஒரு நிலே பௌத்த சமயத்துக்கும் ஏற்பட்டது.

பௌத்த சமயம் தோன்றியபோது, இந்தியாவில், பல வகையான சமய வாதங்கள் நிலவியபோதிலும், வைதீக ஹிந்து சமயமும் ஜைன சமயமும் செல்வாக்குடன் விளங்

கின. இவை இரண்டும் பௌத்த சமயம் பரவுவதை விரும்பவில்லை. பௌத்த சமயத்தினரும் தங்கள் சமயத்தைப் பரப்புவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டி வந்தனர்.

இதைப் பொறுக்காத பிற சமயத்தினர், புத்தர் பெருமான்மீது அவதூறு ஒன்றைச் சுமத்த முற்பட்டனர்.

தனக்கும் புத்தர் பெருமானுக்கும் இடையில் காதல் தொடர்பு உண்டு என்று சொல்லும்படி சிஞ்சை என்னும் பெயருடைய துறவிப் பெண் ஒருத்தியை அவர்கள் ஏவி விட்டனர்.

அவள் தனது வயிற்றின்மீது துணியை வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு, வேணு வனத்துக்குச் சென்றாள். தனக்கும் புத்தருக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது என்றும், அதன் பயனாய் இப்பொழுது தான் கருவுற்று இருப்பதாகவும் நாணமின்றி அவள் வெளிப்படையாகவே கூறினாள்.

இது சமயம் ஒரு எலி வயிற்றிலே புகுந்து. அங்கு இருக்கும் துணிகளைக் கடித்துக் குதறியதால், சிஞ்சையின் குட்டு வெளிப்பட்டுப் போயிற்று.

விவரம் தெரிய வந்ததும், விகாரையில் இருப்பவர்கள் சிஞ்சையைக் கடிந்து உரைக்கத் தொடங்கினர். அவளைத் தண்டிப்பதற்கும் ஆயத்தமாயினர்.

இதைப் பார்த்ததும், சிஞ்சை அங்கிருந்து ஓடிவிட்டாள்.

இந்தப் பெண் துறவி எந்தச் சமயத்தைச் சார்நதவள் என்பது திட்டமாகத் தெரியவில்லை.

இவளைப் போலவே, சுந்தரி என்னும் பெண் ஒருத்தியையும், புத்தர் பெருமான்மீது பழி சுமத்தும்படி எதிரிகள் ஏவினர்.

அவள் நாள்தோறும், மாலையில் ஜேதவனத்துக்குச் செல்வது போலும், காலையில் அங்கு இருந்து திரும்புவது போலும் நடித்தாள்.

''சுந்தரியுடன் புத்தர் தொடர்புகொண்டுள்ளார்'' என்று ஒரு பொய் வதந்தியை எதிரிகள் பரப்பினர்.

சில நாட்கள்வரை இந்தப் பொய் வதந்தி எங்கும் பரவியது. பிறகு எதிரிகளே, ஒருவருக்கு ஒருவர் தம்முள்

சண்டையிட்டுக்கொண்டு, சுந்தரியைக் கொன்று குப்பை மேட்டில் எறிந்துவிட்டனர்.

அவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் இதுபற்றிச் சச்சரவிட்டுக் கொண்டு இருந்ததால், உண்மை வெளியாயிற்று.

சுந்தரி கொலையுண்ட செய்தியை, ஒற்றர்கள் அரசனுக்கு அறிவித்தனர்.

குற்றவாளிகளைத் தருவித்து, அரசன் விசாரணை நடத்தினான். உண்மை தெரிய வந்ததும், குற்றவாளிகளைக் கொண்டே, தாங்கள் செய்த குற்றத்தை ஊர் அறிய அறிவிக்கும்படி அரசன் ஏற்பாடு செய்தான்.

இதனால் குற்றவாளிகளின் சூழ்ச்சி அம்பலமானதுடன், பெருமானுடைய புகழும் சங்கத்தினுடைய புகழும் நாளுக்கு நாள் ஓங்கி வளரத் தொடங்கின; மக்கள் திரள் திரளாக வந்து பௌத்த சமயத்தைத் தழுவலாயினர்.

இந்த ஆண்டு மாரிக் காலத்தைப் பெருமான் தம் சீடர்களுடன் ஜேத வனத்திலே கழித்தார்; அதன் பின்னர், ஊர் ஊராகச் சென்று, ஒழுக்கத்தின் மூலமும், பிரச்சாரத்தின் மூலமும் அறநெறிகளைப் பரப்பி வந்தார் பெருமான்.

கடுகு

புத்தர், இயேசுநாதர் போன்ற பெரியவர்கள், தாங்கள் கண்ட உண்மைகளை. கதைகள் மூலம் மக்களுக்கு விளக்கிப் புரிய வைத்து இருக்கிறார்கள். கதைகள் சொல்லுவதில் புத்தர் பெருமானுக்கு இணையாக யாரையும் சொல்ல முடியாது. அவர் சொல்லி இருக்கும் கதைகளுக்கு நிகரான கதைகளை உலக இலக்கியங்களிலே நாம் அரிதாகவே காண முடியும்.

சாவு என்பது எங்கும் உண்டு; அதைத் தவிர்க்க யாராலும் முடியாது என்பதை, அடியில் வரும் கதை நமக்கு அறிவிக்கிறது.

சிராவஸ்தி நகரில் கிஸா கோதமி என்னும் பெயருள்ள வாலிப மங்கை ஒருத்தி இருந்தாள். திருமணம் ஆகி, தன் கணவனுடன் அவள் வாழ்ந்து வந்தாள்.

அவளுக்கு அழகிய ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. அந்தக் குழந்தையை அருமையோடும் பெருமையோடும் அவள் வளர்த்தாள்.

ஒரு நாள் அந்தக் குழந்தை நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போயிற்று.

அதை அறியாத அவள், குழந்தை நோயுற்று மயங்கிய நிலையில் கிடப்பதாக எண்ணிக்கொண்டாள். ஆகவே குழந்தையை எடுத்துச் சென்று தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் காட்டி, குழந்தையைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினுள்.

தக்க மருத்துவரிடம் காட்டி வைத்தியம் செய்யும்படி, கோதமிக்கு அவர்கள் சொன்னுர்கள்

ஆகவே அவள் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு, பெரிய மருத்துவர் ஒருவரிடம் ஓடினுள்.

வைத்தியர் குழந்தையைப் பார்த்ததும், அது இறந்து விட்டது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார். ஆகவே, அவர் கோதமியிடம் ''பெண்ணே! உனது குழந்தை இறந்து விட்டது'' என்று கூறினுர்.

அதற்குக் கோதமி, ''ஐயா! வைத்தியரே! இறந்த குழந்தையை உயிர்ப்பிக்க முடியாதா?'' என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டாள்.

''முடியாது அம்மா! முடியாது! ஆயினும் ஒரு வழி சொல்லுகிறேன் கேள். ஜேத வனத்துக்குச் சென்று, புத்தர் பெருமானிடம் மன்ருடிக் கேட்டுப்பார். ஒரு வேளை உனது குழந்தை அவரால் உயிர் பிழைத்தாலும் பிழைக்கலாம்'' என்று யோசனை சொன்னுர்.

இதைக் கேட்டதும், குழந்தையைத் தன் தோள்மீது போட்டுக்கொண்டு, கோதமி ஜேத வனத்துக்குப் போனுள். பெருமானைச் சந்தித்து ''பெருமானே! என் குழந்தையைக் காப்பாற்றுங்கள். அதற்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுங்கள்'' என்று வேண்டினுள்.

அவள் கண்கள் இரண்டிலிருந்தும் கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டிற்று.

பெருமான் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டார். ஆகவே, கோதமியை நோக்கி, ''அம்மா! உன் குழந்தை பிழைக்க வேண்டும் என்றுதானே நீ விரும்புகிறாய்?'' என்று கேட்டார்.

''ஆம் பெருமானே!'' என்று ஆவலுடன் பதில் சொன்னாள் கோதமி.

''அப்படியானால், கொஞ்சம் கடுகு வாங்கி வா. நீ கடுகு வாங்கும் வீட்டில் இதற்கு முன்னர் யாரும் இறந்து இருக்கக் கூடாது. அத்தகைய ஒரு வீட்டில் நீ கொஞ்சம் கடுகு வாங்கி வந்தால் உன் புதல்வனை உயிர்ப்பித்துவிடலாம்'' என்று கூறினார்.

''சரி வாங்கி வருகிறேன்!'' என்று கூறிவிட்டு, குழந்தையையும் தூக்கிக்கொண்டு கோதமி சென்றாள்.

முதலில் ஒரு வீட்டுக்குச் சென்று, ''தாயே! கொஞ்சம் கடுகு கொடுங்கள்'' என்று கேட்டாள்.

ஒரு மூதாட்டி கொஞ்சம் கடுகை அள்ளி வந்து கிஸா கோதமியிடம் கொடுத்தாள்.

அதை வாங்கிக்கொண்ட கோதமி அந்த மூதாட்டியிடம், ''அம்மையே! யாரும் இந்த இல்லத்தில் இறந்து போனது உண்டா?'' என்று கேட்டாள்.

''ஆம்'' என்று பதில் சொன்னாள் மூதாட்டி.

இதைக் கேட்டதும் கோதமி, ''தாயே! அப்படியானால் இந்தக் கடுகு எனக்குப் பயன்படாது'' என்று கூறி மூதாட்டியிடம் கடுகைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டாள்.

அதன் பின்னர் கோதமி மற்றொரு வீட்டுக்குச் சென்று கடுகு கேட்டாள்.

''சரி தருகிறேன்'' என்று வீட்டுக்காரி சொன்னாள்.

அப்போது கோதமி அவளிடம் ''யாரும் இறவாத ஒரு வீட்டிலிருந்து சிறிது கடுகு வாங்கி வருமாறு புத்தர் பெருமான் பணித்தார். அதனால்தான் கேட்கிறேன்'' என்று சொன்னாள்.

உடனே அந்த வீட்டுக்காரி, ''பெண்ணே! பிறப்பும்

இறப்பும் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தே தீரும். இரண்டு ஆண்டு களுக்கு முன்னர் என் கணவர் இறந்து போனார்'' என்று கூறினாள்.

''அப்படியானால் கடுகு தேவை இல்லை'' என்று கோதமி அங்கிருந்து போய்விட்டாள்.

பிறகு மூன்றாவதாக ஒரு வீட்டுக்குச் சென்று, விவரத் தைச் சொல்லி, தனக்குக் கடுகு வேண்டும் என்று கேட்டாள்.

தங்கள் வீட்டில் ஒரு ஆண்டுக்கு முன் குழந்தை ஒன்று இறந்துவிட்டதாக வீட்டில் இருப்பவர்கள் கூறினார்கள்.

விவரம் தெரிய வந்ததும் கவலை தோய்ந்த உள்ளத்துடன் பெருமானிடம் திரும்பினாள் கோதமி.

அவளைப் பார்த்ததும், ''பெண்ணே! நான் சொன்னபடி கடுகு கிடைத்ததா?'' என்று பெருமான் கேட்டார்.

''கிடைக்கவில்லை. எந்த வீட்டில் கேட்டாலும் யாரா வது இறந்து போனதாகக் கூறுகிறார்கள். அதனால் நான் கடுகு வாங்காமல் திரும்பிவிட்டேன்'' என்று பதில் சொன்னாள் கிஸா கோதமி.

இதன் பின்னர் பெருமான் அவளிடம் ''பெண்ணே! பிறப்பவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி என்னும் உண்மையை நீ அறிய வேண்டும் என்பதற்காகவே கடுகு வாங்கி வருமாறு சொன்னேன். உற்றார் உறவினரை இழப்பது எல்லாருக்கும் இயல்பு என்னும் உண்மையை நீ அறிந்திருப்பாய் என்று நம்புகிறேன்'' என்று கூறினார்.

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்டதும் கிஸா கோதமி ஆறுதல் அடைந்தாள். தன் மைந்தனை அடக்கம் செய்து விட்டு, பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து, பிக்குணியானாள்.

நெசவாளியின் துயரம்

சாவு என்பது இயல்பான ஒரு நிகழ்ச்சி, அதன் பிடிப்பிலிருந்து யாராலும் தப்ப முடியாது. அது எப்படி வரும், எப்பொழுது வரும் என்பதை யாராலும் சொல்ல

முடியாது இந்த உண்மையை அடியில் வரும் சம்பவம் நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது :

அலாவி என்னும் ஊரில் நெசவாளி ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் புதல்வி ஒருத்தி இருந்தாள். அவளும் தன் தந்தை செய்த நெசவுத் தொழிலையே செய்து வந்தாள்.

அவளுக்குப் புத்தர் பெருமானுடைய போதனைகளில் ஈடுபாடு அதிகம் உண்டு. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் புத்தர் பெருமான் செய்த போதனைகளைக் கேட்டு, அவள் வியப்பில் மூழ்கிப் போனாள். இப்பொழுது தன் ஊருக்குப் புத்தர் பெருமான் வரப் போகிறார் என்பதை அறிந்து, ஆனந்தம் அடைந்தாள். அவர் வருவதை எதிர்பார்த்து, ஆவலுடன் காத்திருந்தாள்.

அன்று அவசரமாக ஒரு துணியை நெய்து முடித்துக் கொடுக்க வேண்டியது இருந்தது. ஆகவே அதற்கு நூலையும் ஊடு கட்டையையும் எடுத்துக்கொண்டு தம் தந்தையின் தறி இருக்கும் இடத்துக்கு அவள் போனாள்.

வழியில் ஓர் இடத்தில் பெருமான் செய்யும் உபதேசத்தைக் கேட்பதற்காக மக்கள் குழுமி இருந்தார்கள். யாரையோ எதிர்பார்ப்பவர் போலப் பெருமான் மௌனமாகக் காத்து இருந்தார்.

இது சமயம் நெசவாளிப் பெண் அங்கே வந்து, ஒதுப்புறமாக ஓர் இடத்தில் அமர்ந்தாள்.

உடனே புத்தர் பெருமான் அவளைத் தம் அருகே வருமாறு அழைத்தார்.

அதன்படி அவள் வந்ததும், பெருமான் அவளை நோக்கி, ''பெண்ணே! நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? எங்கு போகிறாய்?'' என்று வினவினார்.

அதற்கு அந்தப் பெண் ''பெருமானே! எங்கிருந்து வந்தேன் எங்கு போகிறேன் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் எந்த இடத்திலிருந்து வந்தேன், எந்த இடத்துக்குப் போகிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியாது'' என்று பதில் சொன்னாள்.

இவ்வாறு அவள் பதில் சொன்னதும், முரண்பாடுகள்

உள்ள மறு மொழிகளைக் கூறி, இந்தப் பெண், பெருமானைக் கிண்டல் செய்வதாக, சீடர்கள் ஆத்திரம் அடைந்தார்கள்.

ஆனால் பெண்ணின் ஆழ்ந்த ஞானத்தை வியந்த பெருமானே பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாய் இருந்தார். பிறகு அவளைப் பார்த்து ''பெண்ணே! நீ சொன்ன விடைகளை விளக்கிச் சொல்'' என்று கூறினார்.

அதற்கு அவள் ' பெருமானே! என் தந்தையின் இல்லத்திலிருந்து புறப்பட்டு, எங்கள் நெசவுக் கூடத்துக்கு நான் போகிறேன்; இதனால்தான் எங்கிருந்து வருகிறேன்; எங்கு போகிறேன் என்பதை அறிந்ததாக நான் சொன்னேன். ஆனால் எந்தக் கதியிலிருந்து இக்கதிக்கு நான் வந்தேன் என்பது எனக்குத் தெரியாது; இனி எந்தக் கதிக்கு நான் செல்வேன் என்பதும் எனக்குத் தெரியாது'' என்று விளக்கம் சொன்னாள்.

பெண்ணின் ஞானத்தைப் பாராட்டிவிட்டு, தமது அறவுரைகளைப் பெருமான் கூறத் தொடங்கினார். மக்கள் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

பேச்சு முடிந்ததும், கருவியை எடுத்துக்கொண்டு, தம் தந்தையின் நெசவுக்கூடத்துக்குப் போனாள் அந்தப் பெண்.

அங்கே தன் தந்தை நெசவு செய்யாமல் தறி முன்னே தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

ஆகவே தறி அருகே சென்று, நூல்களை எல்லாம் அவள் சரிப்படுத்தினாள்.

இது சமயம் விழித்துக்கொண்ட அவளுடைய தந்தை திடும் எனத் தறியைச் சரிப்படுத்த முயன்றபோது, ஒரு மரக் கட்டை, மகளுடைய மார்பின்மீது விழுந்தது.

அதனால் அந்தப் பெண் உடனே அந்த இடத்தில் இறந்து போனாள்.

இதைப் பார்த்ததும் தந்தை கோவென்று கதறினான். தன் மகளின் பிணத்தின்மீது கண்ணீரை உகுத்து, புலம்பிப் புலம்பி அழுதான். இந்தத் துயரத்தை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. ஆகவே புத்தர் பெருமானிடம் சென்று ஆறுதல் பெற அவன் நினைத்தான்,

ஆற்ருெண்ணுத் துயரத்தில் மூழ்கித் தம்பால் வந்திருக்கும் நெசவாளிக்கு, பெருமான் ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி அவனைத் தேற்றினுர். நான்கு வாய்மைகளை மெல்ல மெல்ல அவனுக்கு விளக்கிச் சொல்லி நெசவாளியின் உள்ளத்தை வாட்டும் துயரைப் பெருமான் துடைத்தார்.

அவனுடைய மனம் இப்பொழுது பரிபக்குவப்பட்டு விட்டதனுல், துயரத்தை அந்த நெசவாளி விட்டு ஒழித்தான்.

இதன் பின்னர் புத்தர் பெருமான் அங்கிருந்து, இராஜகிருக நகருக்குப் புறப்பட்டுப் போனுர்.

அறம் உரைப்பதற்கு நியதி

பசியால் நலிந்து வாடும் மனிதனுக்கு, அவனுக்குள்ள பசியைப் போக்க முதலில் முயல வேண்டுமே யன்றி, அவனிடம் அந்த நிலையில் அறங்களின் மேன்மைகளைப் போதிக்க முயல்வது கூடாது என்று புத்தர் கூறி இருக்கிருர். இந்தக் கருத்தைச் சித்தரிக்கும் சம்பவம் வருமாறு:

ஒரு முறை புத்தர் பெருமான் அலாவி என்னும் ஊருக்குச் சென்று இருந்தார். அங்குள்ள மக்கள் பெருமானைப் பெரிதும் கொண்டாடி வரவேற்று உபசரித்தார்கள்; அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்பதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த ஊரில் வாழும் ஏழை விவசாயி ஒருவன் பெருமானுடைய உபதேசங்களை நேரில் கேட்க மிகுந்த ஆவலுடன் இருந்தான். ஆனுல் உபதேசம் தொடங்க விருந்த நாள் அன்று அதிகாலையில் அந்த ஏழை விவசாயிக்குச் சொந்தமான பசு காணுமல் போய்விட்ட செய்தி தெரியவந்தது.

இதனுல் பெரிதும் கவலை அடைந்த அந்த விவசாயி என்ன செய்வது என்று யோசித்தான். புறப்பட்டுச் சென்று பசுவைத் தேடுவது என்றும் பிறகு உபதேசத்தைக் கேட்கப் போவது என்றும் அவன் தீர்மானித்தான்.

அதன்படி புறப்பட்டுச் சென்று, சுறுசுறுப்புடன் பசுவை அங்கும் இங்கும் அவன் தேடி அலைந்தான். நாலா பக்கங்

களிலும் தேடி அலைந்து பசுவை அவன் கண்டுபிடித்தான். மாட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு, நண்பகல் நேரத்தில் தமது வீடு திரும்பினான்.

அவனுக்குப் பசியும் தாகமும் களைப்பும் அதிகமாய் இருந்தன. இருப்பினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது, பெருமான் உபதேசம் செய்யும் இடத்துக்கு அவன் நேரே போனான்.

மக்கள் குழுமி இருந்தார்கள். பெருமான் செய்யும் உபதேசங்களைக் கேட்க, கைகூப்பி வணங்கியவாறு காத்து இருந்தார்கள்.

பெருமானோ உபதேசத்தைத் தொடங்காமல் அப்படியே மௌனமாய் இருந்தார். அப்பாவி ஏழை விவசாயியின் மனநிலையை அறிந்த அவர், அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்.

விவசாயியோ ஆவலோடு வந்து, கூட்டத்தோடு கூட்டமாகச் சேர்ந்து உட்கார்ந்து இருந்தான்.

பகவான் சுற்று முற்றும் பார்த்தார்; ஆவலோடு வந்திருக்கும் ஏழை விவசாயியைத் தன் அருகே வருமாறு அழைத்தார். அதே சமயத்தில் தம் அருகே இருக்கும் சீடன் ஒருவனிடம், பசியோடு வந்திருக்கும் ஏழை விவசாயிக்குப் போதிய ஆகாரம் கொணர்ந்து கொடுக்குமாறு கூறினார்.

> ''பசியோடு இருப்பவன் செவியில் உபதேசங்கள் ஏற மாட்டா. முதலில் அவனுக்குப் பசியடங்கச் சாப்பாடு போடுங்கள். பின்னரே அறவுரை நிகழ்த்தப்படும்'' என்று சொன்னார்.

அதன்படி சீடன் கொணர்ந்து கொடுத்த உணவை உண்டு, பசியாறிக் களைப்பைப் போக்கிக்கொண்டான் அந்த விவசாயி.

அதன் பின்னர், பெருமான் உபதேச மொழிகளை உரைக்கத் தொடங்கினார்.

பெருமானின் இந்த நடத்தையைக் கண்டு, சீடர்களில் பலர் பெரிதும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். அப்பாவி விவசாயி ஒருவனுக்கு இவ்வளவு சலுகை காட்டியிருக்க வேண்டியது இல்லை என்று கருதினர்,

அவர்களின் கருத்தை உணர்ந்த பெருமான் தம் சீடர்களை இதமாகக் கண்டித்தார்.

''அப்பாவி விவசாயியிடம் நான் நடந்துகொண்டது குறித்து வியப்படையத் தேவையில்லை. இவனுக்கு அறங்களைக் கேட்பதில் இருக்கும் ஆர்வம் அளவிடற் பாலது. அதனால் பசி, தாகம், களைப்பு ஆகியவற்றைச் சட்டை செய்யாது, அறத்தைக் கேட்பதற்கு ஆர்வத்துடன் இங்கு வந்திருக்கிறான். தனக்கு இருக்கும் அசௌகரியங்களை எல்லாம் அவன் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. என்னே! அறத்தின்பால் இவனுக்கு இருக்கும் ஆர்வமும் பிடிப்பும்'' என்று வியந்து சொன்னார்.

யாக்கை நிலையாமை

புத்தர் பெருமான் சுமார் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பிரச்சாரம் செய்து தருமத்தை எங்கும் பரப்பி இருக்கிறார். மழைக் காலம் நான்கு மாதங்கள் மட்டும் ஒரே இடத்தில் தொடர்ந்து தங்கிவிட்டு, மற்ற எட்டு மாத காலமும் ஊர் ஊராகச் சென்று தருமப் பிரச்சாரம் செய்திருக்கிறார்.

அப்படி ஊர் ஊராகச் சென்று தருமப் பிரச்சாரம் செய்த காலத்தில் எத்தனையோ வகையான மக்களைப் பெருமான் சந்தித்து இருக்கிறார். அரசர்களைச் சந்தித்திருக்கிறார்; அந்தணர்களைச் சந்தித்து இருக்கிறார். முரடனைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; மூர்க்கனைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; யோக்கியனைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; அயோக்கியனைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; ஆர்வமுடையவர்களைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; அகம்பாவிகளைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; உண்மையான துறவியையும் சந்தித்து இருக்கிறார்; போலித் துறவியையும் சந்தித்து இருக்கிறார்; திருடனைச் சந்தித்து இருக்கிறார்; கொலைகாரனைச் சந்தித்து இருக்கிறார்.

இத்தனை வகையான மனிதர்களையும் தமது இனிய சொற்களாலும், இதமான நடத்தையாலும் நல்வழிப்

படுத்தித் திருத்தி இருக்கிறார். தருமத்தை ஆர்வத்துடன் பல்வேறு நிலையிலும் தன்மையிலும் இருப்பவர்கள் சடைப் பிடித்து ஒழுக, ஊக்குவித்து இருக்கிறார். அற்புதமான கதைகளைச் சொல்லி, மக்களை, பெருமான் நல்வழியில் திருத்தி இருக்கிறார். இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, தீவிர வாதம், போலி நடத்தை, ஆகியவைபற்றிப் பெருமான் சொன்ன விளக்கங்கள் கதை வடிவில் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று வருமாறு:

இராஜகிருகத்தில் பிரபலமான கணிகை ஒருத்தி இருந்தாள்; அவள் பெயர் திரிமா. அவள் இனிமையாகப் பேசுவாள்; அவளுடைய தோற்றம் மிடுக்காகவும் எடுப்பாகவும் இருக்கும்.

பெருமானுடைய சீடர்களுக்கு உதவுவதிலும் அமுது படைப்பதிலும் திரிமா ஆர்வம் மிக்கவளாய் இருந்தாள்.

அதனால் நாள்தோறும் பிக்குகள் திரிமாவின் மாளிகைக்குப் பிச்சை ஏற்கப் போவார்கள்.

இப்படிப் போன பிக்குகளில் ஒரு பிக்கு, திரிமாவின் பேரழகைக் கண்டு சொக்கிப் போனார். நாட்கள் செல்லச் செல்ல, அந்தப் பிக்குவின் உள்ளத்தில், திரிமாவைப் பற்றிய நினைப்பு நீடித்துக்கொண்டே போயிற்று.

இந்த நிலையில் திடும் என ஒரு நாள் திரிமா நோய்வாய்ப் பட்டாள். ஆயினும் பிக்குகளுக்குப் பிச்சையிடுவதை அவள் நிறுத்தவில்லை. தான் நோயினால் நலிந்து இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாது, தம் இல்லத்துக்கு வரும் பிக்குகளை வணங்கிவிட்டு, மரியாதையுடன் திரிமா பிச்சையிடுவாள். எழுந்து நடக்க முடியாத நிலையில் இருந்ததால், பிக்குகளைத் தம்பால் அழைத்துவரச் செய்து, மரியாதை செய்து வணங்குவாள். நோயுற்று இருந்தும்கூட அவளுடைய வசீகரத் தோற்றம் எளிய உடையிலும் பதின் மடங்கு சோபித்தது.

திரிமாமீது காதல்கொண்டிருந்த பிக்கு, எளிய தோற்றத்திலும் அவள் சோபிப்பதைக் கண்டு பரவசப்பட்டுப் போனான். அவன் உண்பதை விடுத்தான். உறங்குவதை

விடுத்தான். மற்றப் பிக்குகளுடன் உரையாடுவதை விடுத் தான். திரிமாவைப் பற்றிய ஏக்கத்திலேயே அந்தப் பிக்கு முழுதும் மூழ்கிப் போயிருந்த சமயத்தில், ஒரு நாள் திடும் எனத் திரிமா இறந்து போனாள்.

பிக்குவின் மனப் போக்கைத் திருத்தத் திருவுளம் பற்றிய புத்தர் பெருமான் திரிமா இறந்த நான்காம் நாளன்று, பிம்பசார மன்னனையும் சீடர்கள் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு, திரிமாவின் இல்லத்துக்குப் போனார்.

திரிமாவின் உடல் ஊதிப்போய் இருந்தது. புழுக்கள் அதன்மீது நெளிந்துகொண்டிருந்தன. தாங்க முடியாத துர்நாற்றம், அருகே செல்ல முடியாதபடி அவர்களைத் தடுத்தது.

இப்போது புத்தர் பெருமான் தம் அருகே நிற்கும் பிம்பசார மன்னனிடம், ''அரசே! இதோ நம் எதிரே கிடப் பது என்ன?'' என்று கேட்டார்.

''திரிமாவின் உடம்பு'' என்றான் அரசன்.

''இவள் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் இவளை அணைத்து மகிழ நாள் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் பொன்களை ஆடவர்கள் கொடுத்தார்கள் அல்லவா? அந்த ஆடவர்கள் இப்பொழுது ஐநூறு பொன்கள் கொடுத்து இவளை அணைத்து மகிழ முன் வருவார்களா?'' என்று கேட்டார்.

''வரவே மாட்டார்கள். கட்டாயப்படுத்தாவிட்டால், இவளுடைய உடம்பைச் சுமந்து செல்லவும் இணங்க மாட் டார்கள்'' என்று அரசன் பதில் சொன்னான்.

உடனே புத்தர் பெருமான் அங்கு இருந்தவர்களை நோக்கி, ''எத்தனையோ ஆடவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு, கிறுகிறுக்க வைத்த திரிமாவின் உடலுக்கு நேர்ந்திருக்கும் கதியைப் பாருங்கள். உலகில் எதுவும் நிலையாய் இருப்பது இல்லை. அழிந்து போகும் இயல்பு எதற்கும் உண்டு'' என்று அறிவுறுத்தினார்.

பெருமானின் இந்த உபதேசம் அங்கு இருந்தவர்களின் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. தரும நெறியினின்று வழுவாது நடக்க, அவர்கள் உறுதியுடன் முனைந்தார்கள்.

திரிமாமீது தவருக வேட்கைகொண்டு இருந்த பிக்கு தனது தவறை உணரத் தொடங்கினன். யாக்கை நிலேயாமை என்னும் உண்மை அவன் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்ததன் பயனுய் அவன் திருந்தி வாழ முயன்ருன்.

மூர்க்கனின் மனமாற்றம்

கொடிய குணமுள்ள மூர்க்கன் ஒருவனைத் தமது அன்பு வழியில் புத்தர் பெருமான் திருத்தியதை, அடியில் வரும் கதை நமக்குச் சித்தரிக்கிறது

சிராவஸ்தியில் இருந்த பெருமான் ஒரு முறை அங்கிருந்து அலாவி என்னும் ஊருக்குப் போனர்.

அந்த நகரத்தை அடுத்து இருக்கும் காட்டில் அலாவி என்னும் பெயருள்ள இயக்கன் ஒருவன் இருந்தான். ஊருக்குள் நுழைந்து குழந்தைகளைப் பிடித்துப் போய்த் தின்று அவன் தொல்லை கொடுத்து வந்தான்.

இதனல் பெரிதும் திகிலடைந்து அவதிப்பட்ட அந்த ஊர் மக்கள், நாள்தோறும் அவனுக்கு ஒரு குழந்தையை அனுப்புவதாக ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள். அதன்படி நாள்தோறும் ஒரு குழந்தையை நகர மக்கள் அவனுக்கு அனுப்பி வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் அரசன் தம் குழந்தையை அனுப்ப வேண்டிய முறை. இளவரசனை அனுப்பும் பொருட்டு அரசன் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தான்.

இது சமயம் நகருக்கு விஜயம் செய்திருந்த புத்தர் பெருமான், அரசனையும் நகர மக்களையும் இயக்கனின் கொடிய பிடிப்பிலிருந்து காப்பாற்றத் திருவுளம்பற்றியதோடு, இயக்கனையும் திருத்த எண்ணினர்.

ஆகவே இயக்கன் வாழும் காட்டுக்கு அவர் தனியே புறப்பட்டுச் சென்ருர். அவன் வாழும் மாளிகைக்குள் நுழைந்து, அவன் அமரும் பீடத்தில் அமர்ந்துகொண்டார், இயக்கன் எங்கோ போயிருந்தான்,

திரும்பி வந்தபோது, தனது ஆசனத்தில் யாரோ ஒருவர் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும், இயக்கன் ஆத்திரம் அடைந்தான். புத்தர் பெருமானை அடிக்க முயன்றான்; அவனால் முடியவில்லை.

ஆச்சரியமுற்றுத் திகைத்து நின்ற அவனை, இதமான வார்த்தைகள் கூறி, பெருமான் திருத்த முயன்றார்.

பெருமான் கூறிய வார்த்தைகள், இயக்கனின் உள்ளத்தில் சில மாற்றங்களை உண்டாக்கின.

ஆகவே பெருமானிடம், ''எத்தனையோ துறவிகளை நான் சந்தித்து இருக்கிறேன். நான் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் அவர்கள் தத்தளித்ததால், அவர்களைப் பிடித்து, அக்கு அக்காகப் பிய்த்து, கங்கை ஆற்றில் எறிந்து இருக்கிறேன். கௌதமரே! உமக்கும் அந்தக் கதிதான் நேரப் போகிறது'' என்று உறுமினான் அந்த இயக்கன்.

கேள்விகளைத் தம்மிடம் கேட்குமாறும், அவனுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில், தாம் பதில் சொல்வதாகவும் இயக்கனிடம் பெருமான் தெரிவித்தார். அவன் கேட்ட கேள்விகளும் பதில்களும் வருமாறு:

கேள்வி : ஆசைச் சுழல்களில் சிக்கி, அவதிப் படாமல் மனிதன் வாழ வழி உண்டா? இருக்குமானால் அது எது?

பதில் : மூன்று இரத்தினங்களை நம்புவதாலும் கடைப்பிடிப்பதாலும், ஆசைச் சுழல்களில் சிக்கி அவதிப் படாமல் மனிதன் கரையேற முடியும்.

கேள்வி : பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்த ஒருவன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

பதில் : அறத்தின் சட்டங்களை உள்ளன்போடும் ஊக்கத்தோடும் தெரிந்துகொண்டு, அவற்றின்படி வாழ்பவனால், பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்த முடியும்.

கேள்வி : தீயவற்றின் பிடிப்பிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு?

பதில் : பெருமை பயக்கும் செயல்களைச் செய்வதில் எவன் ஈடுபட்டு இருக்கிறானோ, அவனால் தீயவற்றின்

பிடிப்பிலிருந்து விடுபட முடியும் துன்பம் துயரம் இவற்றிலிருந்தும் விடுபட முடியும்.

கேள்வி : மோகம் என்பதன் சிறு கறைகூடப் படியாமல், பரிசுத்தனாய் இருப்பதற்கு ஒருவன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

பதில் : நான்கு மார்க்கங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதனால், மோகம் என்னும் கறை படியாமல் ஒருவன் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியும்.

தாம் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் புத்தர் சொன்ன மறுமொழிகளைக் கேட்டு அந்த இயக்கன் திருப்தி அடைந்தான். பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி, அந்த இடத்தில் ஒரு பௌத்தப் பள்ளியை அவன் நிர்மாணித்தான்.

தமது பதினாறுவது மாரிக் காலத்தை, பெருமான், அந்தப் பள்ளியில் கழித்தார்.

வேடர்களுக்கு நேர்ந்த கதி

இராஜகிருக நகரில் இருக்கும் வேணு வனத்தில் தங்கி இருந்த புத்தர் பெருமான், மகத நாட்டின் இதர பகுதிகளில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துகொண்டு இருந்தார்.

அந்த நகரில் பணக்கார வியாபாரி ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு அழகிய மகள் ஒருத்தி இருந்தாள்.

ஒரு நாள் அதிகாலையில் விழித்து எழுந்த அவள் மாடத்தில் அமர்ந்து, சாளரத்து வழியே வீதியைக் கவனித்தாள்.

அப்போது வாலிப வேடன் ஒருவன் தான் அடித்த மான் ஒன்றை ஒரு வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு வீதி வழியே நடந்து சென்றான்.

அவனைப் பணக்காரன் புதல்வி பார்த்துவிட்டாள். வேடனுடைய அழகில் சொக்கிப் போன அவள், அவனுடன் சேர்ந்து காட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

காட்டுக்குச் சென்றதும், வேடனும் பணக்காரன் புதல்வியும் திருமணம் செய்துகொண்டு கணவனும் மனைவியுமாக

வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் நிறையப் பிறந்து, அவர்களும் பெரியவர்கள் ஆகிவிட்டார்கள்.

இது சமயம் புத்தர் பெருமான் அவர்கள் வாழும் காட்டுக்கு வந்தார். அங்கே வேடன் விரித்து இருக்கும் வலையில் சிக்கி, மான் ஒன்று தத்தளித்துக்கொண்டிருப்பதை அவர் கண்டார். தாமதியாது சென்று, வலையில் சிக்கி இருக்கும் மானைப் புத்தர் பெருமான் விடுவித்தார். பிறகு ஒரு மரத்தடிக்குச் சென்று, மர நிழலில் அமர்ந்து, தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

வலை விரித்திருந்த வேடன் வந்து பார்த்தபோது, வலையைப் பிரித்து, சிக்கிய பிராணியை யாரோ அவிழ்த்து விட்டு இருப்பதை அவன் கவனித்தான். அவனுக்குக் கோபம் தாங்க முடியவில்லை.

சுற்று முற்றும் பார்த்தபோது, மஞ்சள் நிற உடை அணிந்த மனிதன் ஒருவர் மர நிழலில் அமர்ந்து இருப்பதை வேடன் கண்டான். ''இந்த மனிதன்தான் குறும்பு செய்து இருக்கக் கூடும்'' என்று அவன் நினைத்தான் அதற்காக அந்த மனிதனைத் தக்கபடி தண்டிக்கக் கருதி, வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் குறிபார்த்து, மரத்தடி நிழலில் அமர்ந்து இருப்பவர்மீது எய்யப் போனான்.

அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கைகள் நடுங்கின. கால்களை அப்பால் இப்பால் நகர்த்த முடியவில்லை. கற்சிலை போல் அவன் அசைவற்று நின்றான். தமக்கு அருகில் நடப்பதை அறியாது, பெருமான் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

வேட்டைக்குச் சென்றிருக்கும் தங்கள் தந்தை குறிப்பிட்ட நேரப்படி திரும்பாது இருப்பதைக் கண்ட அவனுடைய மைந்தர்கள் அதிகக் கவலை அடைந்தார்கள். தங்கள் தந்தைக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்திருக்கக் கூடும் என அஞ்சிய அவர்கள், ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் தந்தையைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் தங்கள் தந்தை சிலைபோல் அசைவற்று இருப்பதையும், எதிரே மஞ்சள் உடை தரித்த

மனிதர் ஒருவர் இருப்பதையும் அவர்கள் பார்த்தார்கள். இவருடைய வசிய சக்தியினால்தான் தங்கள் தந்தைக்கு இந்தக் கதி நேர்ந்திருக்கக் கூடும் என்று கருதிய அவர்கள், ஆயுதத்தால் அந்த மனிதரைத் தாக்க முயன்றார்கள். அப்போது அவர்களின் கைகள் செயலற்றுப் போயின. பேச முடியாமலும் நகர முடியாமலும் அந்தந்த இடத்திலேயே அவர்கள் அசைவற்று நின்றார்கள்.

இது சமயம் தியானம் கலைந்து புத்தர் பெருமான் விழித்துப் பார்த்தார்; தமக்கு எதிரே வேடனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் சிலைபோல் அசையாது நின்றுகொண்டு இருப்பதை அவர் கவனித்தார்.

அவர்களின் நிலையைக் கண்டு மனமிரங்கி, முந்தைய நிலைமை அவர்களுக்கு ஏற்படுமாறு செய்தார்.

தாங்கள் செய்த தவறுக்கு வருந்தி, புத்தர் பெருமானை அவர்கள் சரண் அடைந்தனர்.

புத்தர் பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

அவர்களும் தங்கள் கொடிய தன்மைகளை விடுத்து, பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினர்.

அனுக்கத் தொண்டர்

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், புத்தர் பெருமான் சிராவஸ்திக்குத் திரும்பி, ஜேத வன விகாரையில் தங்கினார்.

இப்பொழுது அறநெறிப் பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கி, கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன.

இது சமயம் பிக்குகளின் கூட்டத்தில், கட்டுப்பாடு இன்மை தலைகாட்டத் தொடங்கிற்று.

ஒரு முறை புத்தர் பெருமான் பிச்சைக்குப் புறப்பட்டார். அவருடன் சென்ற ஒரு பிக்கு, பெருமானின் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வந்ததும், பெருமான் ஒரு வழியைக் குறிப்பிட்டு, அந்த வழியில் போக வேண்டும் என்று கூறினார். அவருடன் கூட வந்த பிக்குவோ வேறு வழியில் செல்வதை விரும்பி, பெருமானை விட்டுப் பிரிந்து தான் செல்ல விரும்பிய வழியில் சென்றுவிட்டார். பிரிந்து சென்ற பிக்கு திருடர்களால், நையப் புடைக்கப்பட்டு, தலையில் படுகாயமுற்றுத் திரும்பினார்.

பிக்குவின் இந்த நடத்தையைக் கண்டு பெருமான் பெரிதும் வேதனை அடைந்தார். ஆகவே, பிக்குகளை ஒருங்கு கூட்டி, தமது கருத்தைப் பெருமான் வெளியிட்டார். ''எனக்கு வயது அதிகமாகி வருகிறது. ஆகவே, உங்களில் யாராவது ஒருவரை அணுக்கத் தொண்டராக நியமித்துக் கொள்ளும் விருப்பம் எனக்கு இருக்கிறது'' என்று கூறினார்.

சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் தாங்கள் அணுக்கத் தொண்டராக இருக்க விரும்புவதாக ஆர்வத்துடன் தெரிவித்தனர். மற்றும் சில பிக்குகளும் தாங்கள் அணுக்கத் தொண்டு செய்ய விரும்புவதாகப் பெருமானிடம் தெரிவித்துக்கொண்டனர்.

இவர்களின் விருப்பத்தை ஏற்கப் பெருமான் மறுத்துவிட்டார். ''மக்களிடையே தருமத்தைப் பரப்ப வேண்டிய பெரும் பணி உங்களுக்கு இருக்கிறது. என்னுடன் சேர்ந்து நீங்கள் அந்தக் காரியத்தை ஆர்வத்துடன் செய்யுங்கள்'' என்று கூறினார்.

இதுவரை பெருமானின் கூடவே இருந்து தொண்டு புரிந்து வந்த ஆனந்தன், தாம் அணுக்கத் தொண்டனாகி, சேவை செய்யும் விருப்பத்தைப் பெருமானிடம் தெரிவியாமல் மௌனமாய் இருந்தான்.

இதைக் கவனித்த மற்ற பிக்குகள் பெருமானுக்குத் தொண்டுபுரியு இருக்கும் விருப்பத்தை அவரிடம் தெரிவித்துக் கொள்ளுமாறு ஆனந்தனைத் தூண்டினர்.

அதற்கு ஆனந்தன், ''எனது குணத்தையும் நடத்தையையும் பெருமான் நன்கு அறிவார்; இதுவரை என்னால் இயன்ற தொண்டுகளைத் தவறாமல் பெருமானுக்கு நான் செய்து வந்தி

ருக்கிறேன். பெருமான் விரும்பி அழைத்தால், அணுக்கத் தொண்டனாக இருந்து ஆர்வத்துடன் பணிவிடை செய்ய நான் காத்திருக்கிறேன்'' என்று பதில் சொன்னார்.

ஆனந்தனின் அடக்கத்தினால் அக மகிழ்ந்த பெருமான், அவனைத் தமது அணுக்கத் தொண்டனாக நியமித்துக் கொண்டார்.

தாம் கூறும் எட்டு நிபந்தனைகளைப் பெருமான் ஏற்றுக் கொண்டால்தான் தாம் அணுக்கத் தொண்டனாக இருந்து, செம்மையாகப் பணிபுரிய முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, அடியில் வரும் எட்டு நிபந்தனைகளைப் பெருமானிடம் ஆனந்தன் கூறினார்.

(1) பெருமானுக்குக் கிடைக்கும் சிறந்த உடைகளை அவர் தனக்குத தரக் கூடாது.

(2) அதேபோல, பிச்சையையும் தரக் கூடாது.

(3) பெருமான் அமரும் அறையில் தன்னையும் அமரச் சொல்லக் கூடாது.

(4) பெருமானுக்குக் கிடைக்கும் மரியாதைகளில் தனக்கும் பங்கு இருத்தல் கூடாது.

(5) பெருமானுக்கு அழைப்பு வந்தால் தன்னையும் அவர் உடன் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.

(6) தூரத்திலிருந்து வந்திருப்பவர்களைத் தரிசனத்துக்கு அழைத்து வந்தால், மறுப்புச் சொல்லாது பெருமான் தரிசனம் தர வேண்டும்.

(7) எந்தச் சமயத்திலும் பெருமானை அணுகத் தடை இருத்தல் கூடாது.

(8) தான் வெளியே சென்று இருக்கும் சமயங்களில் பிறருக்குப் போதித்தவற்றை, தான் திரும்பியதும் பெருமான் தனக்கும் போதிக்க வேண்டும்.

இந்த எட்டு நிபந்தனைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, ஆனந்தனைத் தமது அணுக்கத் தொண்டனாகப் பெருமான் நியமித்துக்கொண்டார்.

இதன் பின்னர் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் அணுக்கத் தொண்டனாக இருந்து ஆனந்தன், பெருமானுக்குப்

பணிவிடைகள் புரிந்து இருக்கிறார். பெருமானின் கடைசிக் காலம்வரை, அதாவது பெருமான் நிர்வாணம் எய்தும்வரை, அருகே இருந்தவர் ஆனந்தன்.

பௌத்த சமயத் தொண்டர்களில் ஆனந்தன் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்ற தொண்டர். பெருமானின் அன்றாட அலுவல்கள் சம்பந்தமான செய்திகள் அனைத்தும், பெரும்பாலும் ஆனந்தனின் வாய்மொழி மூலம் கிடைத்தவை ஆகும்.

பௌத்தர்களின் மறைக்குத் திரிபிடகம் என்று பெயர். அதில் இருக்கும் அபிதம்ம பிடகம் என்பது ஆனந்தரின் வாய்மொழி மூலம் கிடைத்தவை என்கின்றனர்.

பூவோடு கூடிய நாரும் மணம் பெறும் என்பதை ஒப்ப, பெருமானின் அணுக்கத் தொண்டனாய் இருக்கும் பேறு பெற்ற ஆனந்தரும் பெருமை பெற்றார். பௌத்த சமய வரலாற்றில் ஆனந்தருக்கு முக்கியமான இடம் உண்டு.

ஆயினும் சாரிபுத்திரர் மொக்கலானர் ஆகிய இருவருக்கும் கொடுத்திருக்கும் உன்னத ஸ்தானத்தை, ஆனந்தருக்கு, பௌத்த சமய நூல்கள் அளிக்கவில்லை.

காரணம் என்ன?

சாரிபுத்திரர், மொக்கலானர் இருவரும் ஞானத்திலும், ஆற்றலிலும் வாதம் புரிவதிலும் ஆனந்தரைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்கள்.

இவர்கள் இருவரும் பெருமானுடைய ஞானத் தொண்டர்கள். ஆனந்தன் பணிவிடைத் தொண்டர்.

பௌத்த சமயத்தில், ஞானத்துக்கு எப்பொழுதும் மேம்பட்ட ஒரு மதிப்பு உண்டு.

அங்குலிமாலன்

எத்தனையோ வகையான மனிதர்களைத் திருத்தி, பெருமான் பௌத்த பிக்குகள் ஆக்கி இருக்கிறார்; அவர்களுள் அங்குலிமாலன் என்பவன் ஒருவன். அவன் கொடிய வழிப் பறிக் கொள்ளைக்காரனாய் இருந்து, பெருமானின் உபதேசத்

தால் திருந்தி, பௌத்த பிக்குவானவன். அவன் பிக்குவான வரலாறு வருமாறு:

ஒரு முறை பகவான் கோசல நாட்டின் தலைநகர் சிராவஸ்திக்குச் சென்று, அங்கு இருக்கும் ஜேத வனத்தில் தங்கி இருந்தார்.

அப்போது தலைநகரில் கடுமையான பாதுகாப்புகள் செய்யப்பட்டு இருப்பதைக் கண்டு, ''ஏன் இவ்வளவு பாதுகாப்புகள்? யாரும் இங்கு படை எடுத்து வரப் போகிறார்களா?'' என்று வினவினார்.

அதற்குப் பிக்குகள் ''பெருமானே! யாரும் படை எடுத்து வரவில்லை. அங்குலிமாலன் என்னும் கொடிய கொள்ளையன் ஒருவன் பெருந் தொல்லை கொடுத்து வருகிறான். அவனைத் தடுக்கும் பொருட்டு அரசன் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்'' என்று தெரிவித்தார்கள்.

உடனே பெருமான், ''அங்குலிமாலன் எங்கே இருக்கிறான்? அங்குலிமாலன் என்றால் விரல்களை மாலையாகத் தரித்திருப்பவன் என்பது அன்றோ பொருள்?'' என்று கேட்டார்.

''அவன் எங்கோ தொலைவில் இருக்கிறானாம்; தன்னை எதிர்ப்பவர்களின் விரல்களைத் துணடித்து, மாலையாகப் போட்டுக்கொள்வதனால் அங்குலிமாலன் என்று அவனுக்குப் பெயர் ஏற்பட்டதாம். அவனிடம் போனவர்கள் யாரும் விரல்களை இழக்காமல் திரும்பியது இல்லையாம்'' என்று சொன்னார்கள்.

இப்படி அவர்கள் சொன்னதும், ''நான் சென்று அங்குலிமாலனைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன்'' என்று பெருமான் சொன்னார்.

உடனே சீடர்களில் ஒருவர், ''பெருமானே! தாங்கள் அவனைச் சந்திக்கச் செல்ல வேண்டாம். தாங்கள் கூறும் போதனைகளை அவன் செவிகொடுத்துக் கேட்க மாட்டான்'' என்று பதற்றத்துடன் சொன்னார்.

''இல்லை; இல்லை. நான் சென்று அங்குலிமாலனுக்கு அவசியம் போதனை செய்யப் போகிறேன். போதனை செய்

வதன் மூலம் அங்குலிமாலனைத் திருத்துவது அவசியம் ஆகும்'' என்று பெருமான் கூறினார்.

''பெருமானே! போதனை செய்வதன் மூலம் அங்குலி மாலனைத் திருத்திவிட முடியாது'' என்று மற்றொரு பிக்கு சொன்னார்.

''போதனை செய்வதன் மூலம் அங்குலிமாலனைத் திருத்தி விட முடியும்; ஆகவே நான் போகிறேன்'' என்று பெருமான் மீண்டும் சொன்னார்.

''அப்படியானால் அரசனுடைய படை-வீரர்களில் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு, பாதுகாப்புடன் செல்லுங்கள்'' என்று கூறினார் அந்தப் பிக்கு.

பிக்கு இவ்வாறு சொன்னதும் பெருமான் சிறிது புன் முறுவலித்துவிட்டு, ''அங்குலிமாலனைப் போதனை மூலம் நான் திருத்தச் செல்கிறேனே யன்றி அவனைத் தாக்கி முறி யடிக்கும் பொருட்டு நான் செல்லவில்லை. ஆகவே பாது காப்பு எதுவும் எனக்குத் தேவையில்லை'' பதில் சொன்னார்.

இதன் பின்னர், அங்குலிமாலனைச் சந்திக்கும் பொருட்டு, பெருமான் புறப்பட்டுப் போனார்

அரசனுடைய விரல்களை எவ்வாறு துண்டிக்கலாம என்று அங்குலிமாலன் திட்டமிட்டுக்கொண்டு இருந்த சமயம், மஞ்சள் உடை-தரித்த பிக்கு ஒருவர் வருவதைப் பார்த்து, வாளை உருவிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, ''பிக்கு! போகாதே நில்'' என்று அங்குலிமாலன் கூவினான்.

பெருமான் அவனை ஒரு முறை கருணையோடு நோக்கி னார். பிறகு அவனிடம், ''நான் நின்றுவிட்டேன். நீதான் நிற்கவில்லை'' என்று சொல்லிக்கொண்டே நடந்து போனார்.

''நில் என்று சொல்லுகிறேன்; நீ போய்க்கொண்டிருக் கிறாயே'' என்று கூறிக்கொண்டு, உருவிய வாளைக் கையில் பிடித்தவாறு அங்குலிமாலன் ஓடி வந்தான்.

பெருமான் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்; கையில் வைத்திருந்த வாள் நழுவிக் கீழே விழுந்துவிட்டது.

இதனால் ஆச்சரியமுற்ற அங்குலிமாலன் பெருமானை உற்று நோக்கினான். அவருடைய கண்களில் சாந்தம் தவழ்ந்

தது. கருணையால் முகம் சோபையுடன் துலங்கிற்று; அசாதாரணமான புன்முறுவல் யாரையும் ஈர்க்கவல்லதாய் இருந்தது. அங்குலிமாலன் பிரமித்துப் போனான். வாய் திறந்து பேச முடியாது மௌனமாக உட்கார்ந்தான். பெருமானும் அவன் அருகே உட்கார்ந்தார். சிறிது நேரம் சென்ற பின், பெருமானை நோக்கி, ''எதற்காக நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்?'' என்று அங்குலிமாலன் கேட்டான்.

''உனக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு வந்திருக்கிறேன்'' என்று பெருமான் பதில் சொன்னார்.

''எனக்கு உதவி செய்யவா வந்திருக்கிறீர்?'' என்று கேட்டுவிட்டு அங்குலிமாலன் உரக்கச் சிரித்தான். ''உமது உதவி எனக்குத் தேவை இல்லை. உமது விரல்கள்தான் எனக்குத் தேவை'' என்று கூறினான் அங்குலிமாலன்

இப்படி அவன் கூறியதும் தமது கைகள் இரண்டையும் அங்குலிமாலனிடம் நீட்டி, ''தேவையான விரல்களைத் துண்டித்து எடுத்துக்கொள் விரல்களோடுகூட வேறு உதவியும் என்னிடமிருந்து உனக்குத் தேவைப்படும்'' என்று கூறினார்.

''என்ன உதவி?'' என்று கேட்டான் அங்குலிமாலன்.

''இதுவரை நீ அடைந்து இருக்கும் வெற்றிகளைவிட மேலான வெற்றி பெற உனக்கு நான் வழிகாட்டுகிறேன்'' என்று கூறினார் பெருமான்.

''மந்திர தந்திரங்கள் கற்றுத் தந்து, என்னை வசியப்படுத்தும் உத்தேசம் உமக்கு இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான் அங்குலிமாலன்.

''அது எல்லாம் இல்லை. தன்னைத்தான் மனிதன் எப்படி வெற்றிகொள்வது என்னும் வழியை உனக்கு நான் காட்ட வந்திருக்கிறேன். அந்த வழியில் செல்பவர்களுக்கு, பயம் என்பதே தோன்றாது நண்பரே!'' என்று கூறினார் பெருமான்.

''நண்பரே!'' என்று பெருமான் அழைத்ததும் அங்குலிமாலன் திடுக்கிட்டுப் போனான். அவன் உள்ளத்தில் பெரிய மாற்றம் உண்டாயிற்று. அச்சத்தை விட்டொழித்து, என்னை அன்புடன் 'நண்பரே!' என்று அழைக்கிறாரே!

இவர் என்ன சொல்லுகிறார் கேட்கலாம்'' என்று நினைத்தான் அங்குலிமாலன்.

நான்கு வாய்மைகளையும் எட்டுச் சீலங்களையும் எடுத்துக் கூறி, அங்குலிமாலனைப் பிக்குவாகச் சேர்த்தார் பெருமான்.

இதன் பின்னர் துவராடை அணிந்து, பிக்குவாகி, பெருமானைத் தொடர்ந்து, சிராவஸ்தி நகருக்குப் போனான் அங்குலிமாலன்.

அடக்க ஒடுக்கத்துடன் அங்குலிமாலன் வருவதைப் பார்த்ததும், ஜேத வனத்தில் இருக்கும் பிக்குகள் ஆச்சரியம் அடைந்தனர்.

பெருமான் அங்குலிமாலனை அவர்களிடம் அழைத்துப் போய், ''இவர்தான் பிக்கு அங்குலிமாலன்'' என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

இது சமயம் கோசல நாட்டு அரசன் பிரசேனஜித், தம் பரிவாரத்தினருடன் பெருமானைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு அங்கு வந்தான்.

அப்போது பெருமான் அரசனிடம், ''மன்னரே! தாங்கள் பரிவாரத்துடன் இந்தப் பக்கம் வந்திருப்பதைப் பார்த்தால் ஏதோ விசேஷம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதே?'' என்று கேட்டார்.

''ஆம் பெருமானே! இந்தப் பகுதியில் அங்குலிமாலன் என்னும் கொள்ளைக்காரன் ஒருவன் நடமாடுகிறான். அவன் மிகக் கொடியவன். ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக் கொலை செய்தவன். அவன் செய்யும் அட்டகாசத்தால் மக்கள் பீதியுற்று இருக்கிறார்கள். பல முறை முயன்றும் அந்தக் கொடியவனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவன் எங்கு பதுங்கி இருக்கிறான் என்பதும் தெரியவில்லை. தாங்களும் தங்கள் சீடர்களும் தனித்துச் செல்லும்போது கவனத்துடன் செல்ல வேண்டும் என்று எச்சரித்துப் போகவே இங்கு வந்தேன்'' என்று தெரிவித்துக்கொண்டான்.

உடனே பெருமான், ''அரசே! அங்குலிமாலன் இப்பொழுது அகப்படுவானாயின் அவனைத் தாங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?'' என்று புன்முறுவல் பூத்தவாறு கேட்டார்.

''ஆயிரம் பேரை அநியாயமாகக் கொன்ற அந்தப் பாவிக்கு, மரண தண்டனையைக் காட்டிலும் விதிப்பதற்கு வேறு என்ன தண்டனை இருக்க முடியும்?'' என்று கேட்டான் அரசன் பிரசேனஜித்

அப்போது பெருமான் அரசனிடம், ''அரசே! அவன் துவராடை உடுத்து, பிக்குவாகிவிட்டால் கூடவா?'' என்று கேட்டார் பெருமான்.

பெருமான் இப்படிக் கேட்டதும் அரசன் பிரசேனஜித் சிறிது நேரம் யோசித்தான். பிறகு பெருமானை நோக்கி, ''பெருமானே! அங்குலிமாலன் துறவறத்தை மேற் கொண்டு, பிக்குவாகக் காட்சி அளித்தால், சங்கத்தாருக்குச் செய்யும் மரியாதையை அவனுக்கும் நான் செய்வேன்'' என்று தெரிவித்தான் அரசன்.

உடனே பெருமான் தமக்கு அருகே அமர்ந்து இருக்கும் ஒரு பிக்குவைச் சுட்டிக்காட்டி, ''இந்தப் பிக்குதான் அங்குலிமாலன். இதுவரை கொடுமைகள் புரிந்து வந்த அங்குலிமாலன், இப்பொழுது அவற்றை எல்லாம் விட்டு ஒழித்து, திருந்திய வாழ்வை மேற்கொண்டு பிக்குவாகி விட்டார்'' என்று தெரிவித்தார்.

பெருமான் கூறியதைக் கேட்டு, அரசன் பிரசேனஜித் பிரமித்துப் போனன். அவனுடைய கைகளும் கால்களும் உதறல் எடுத்தன. ''இவன் அங்குலிமான்'' என்பதை அவனுடைய உள்ளம் நம்ப மறுத்தது. ''இந்தப் பிக்கு அவனாய் இருக்க முடியாது'' என்று தனக்குத் தானே அரசன் சொல்லிக்கொண்டான்.

ஆயினும் அவன்தான் அங்குலிமாலன் என்பது நிச்சய மானதும். அரசன் வியப்பு மேலிட்டு நின்றான். உணர்ச்சி வயப்பட்டு இருந்த அவன் பெருமானை நோக்கி ''அண்ணலே! கொடியவர்களையும் கொலைகாரர்களையும் காட்டுமிராண்டி களையும் நல்வழிப்படுத்தி, திருந்திய வாழ்க்கை வாழச் செய்யும் ஆற்றல் தங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆயுத பலத்தால் சாதிக்க முடியாத ஒரு காரியத்தை, எதனாலோ தாங்கள் சாதித்துவிட்டீர்கள்'' என்று சொன்னான்.